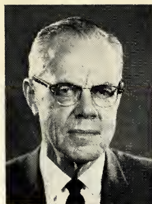

DEN danske
STJERNE

Nr. 11 · November 1970 · 119. årgang

Det inspirerende budskab

AF ÆLDSTE RICHARD L. EVANS
af De Tolvs Råd

Der er fristelser overalt. Mulighederne for at øve det onde eller for at gøre godt findes alle steder, men vi bør ikke falde for fristelsen. Som en vittig iagttager sagde: „Når visse mennesker flygter fra fristelse, efterlader de den nye adresse." Hvis vi ikke ønsker at gøre det forkerte, bør vi ikke engang overveje den tanke. Hvis vi ikke ønsker, at fristelsen skal følge os, bør vi ikke handle, som om vi er interesserede. Der er aldrig nogen, der er faldet i en afgrund, uden at de først er gået hen til den.

Og lad det blive sagt her, at vor Fader i himmelen ikke er teoretiker. Skaberværket holdes ikke i gang ved teori. Foråret vender ikke teoretisk tilbage. Sæden vokser ikke teoretisk. De fysiske, moralske og åndelige love gælder stadig. Der er ingen, der har ophævet dem. Ingen har ret til at ophæve dem — undtagen Gud, som gav dem. Og når vor Fader giver os råd eller befalinger, kan vi være forvissede om, at de er af afgørende betydning. Når Han giver noget til os, gør vi bedst i at tro det. Hvis vi lever på én måde, får vi ét resultat; hvis vi lever på en anden måde, får vi et andet resultat.

Gud velsigne jer, mine kære, unge venner. Lev ikke efter forlydender. Løb ikke planløst fra det ene til det andet i søgen efter det, som allerede er fundet. Følg ikke vore dages sofisterier og fristelser. Følg de råd og de befalinger, Gud har givet og find den fred og lykke, der kommer på grund af velovervejet livsførelse og et liv i bøn og renhed. O

INDHOLDSFORTEGNELSE

FORSIDEN FOR DENNE MÅNED er et maleri af kunstneren Tom Lowell. Billedet viser Johannes Døberen, som overdrager Joseph Smith og Oliver Cowdery Det aronske Præstedømme. Kunstneren undersøgte nøje de historiske henvisninger til dette storslåede øjeblik i Kirkens historie, ligesom han også studerede fotografier af Susquehanna-flodens bredder fra glas-negativer, fotograferet for over 80 år siden. Dette maleri skal udstilles sammen med andre grafiske værker i det nyt turistcenter i Independence, Missouri. O

DEN *danske* STJERNE

Organ for JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 11 · November 1970

119. Årgang

Udgivet af

Den danske Mission af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Dalgas Boulevard 164
2000 København F.
Telf. Fasan 9901
Postgiro 333.38

Paul L. Pehrson
missionspræsident,
ansvarshavende redaktør

Nyheder:

Mary Kaiser, redaktør

Koordinator: Bernd J. Larsen

Den danske Stjerne udkommer den 1. i hver måned. Abonnementsprisen (inkl. porto) er i Danmark kr. 13.- pr. halvår, kr. 25.- for et helt år, i udlandet $ 3.- pr. halvår, $ 5.- for et helt år. I løssalg kr. 2.50 pr. nummer. Betaling ved check udstedt til Den danske Stjerne, Priorvej 12, København F. eller gennem postgiro 333.38 til Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. (De nævnte priser er inklud. moms.)

Tryk:

Paul Giese KG, Offenbach/M., Deutschland

Layout:

PBO-Layout-Center, Frankfurt

Vor interesse for alle vor faders børn

AF PRÆSIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Mine elskede brødre og søstre: Jeg er mere taknemmelig, end jeg med ord kan give udtryk for, for de velsignelser, Herren har givet mig- for de trofaste medlemmer i Hans Kirke i jordens forskellige nationer og for alle Hans børn overalt.

Jeg takker Ham hver eneste dag i mit liv, fordi Han i disse sidste dage har gengivet sit evige Evangelium til frelse for alle, som vil tro og adlyde dets love.

Jeg takker Ham for hver af de gode og fremragende mænd, Han har skænket livet, som Han har kaldet til at styre og lede sit Riges anliggender i de sidste dage, og som hver især yder deres tjeneste.

Lad mig især nævne, hvor meget vi savner Præsident David O. McKay. Som vi alle ved, var han en mand med stor åndelig styrke, den fødte anfører for mennesker, en mand, der var elsket af sit folk og æret af verden. Gennem alle kommende tider vil mennesker stå op og kalde hans navn velsignet. (Se Salme 72:17; Ordspr. 31:28.)

Præsident McKay mindede os ofte om, at vor mission gælder hele verden — for fred, håb, lykke, timelig og evig frelse for alle vor Faders børn.

Han udvidede de uddannelsesmæssige muligheder til at gælde mange folk i mange lande: Hawaii, Stillehavsøerne, Latin Amerika og vidt iblandt Indianerne. I sin bemærkelsesværdige og vidtrækkende administration søgte han at velsigne hele verdens befolkning, såvidt det var muligt.

Og jeg siger jer, mine elskede brødre og søstre, at jeg ved, at Herren havde behag i Præsident McKay's vidtskuende, fremsynede administration, og med al min overtalelses kraft opfordrer jeg dette folk til vedblivende at sætte sig i kontakt med alle vor Faders børn overalt og bringe velsignelse ind i deres liv.

Lad mig også sige, hvor glade vi som et folk er for den øgede forståelse og det venlige forhold, der består mellem os og andre trossamfund; jeg stoler på og beder om, at dette sunde forhold i sympati og kristent fælleskab vil øges og blive til velsignelse i livet for alle dem, som kommer i berøring dermed.

Jeg tror, at hvis alle mennesker vidste og forstod, hvem de er, og var klar over den guddommelige kilde, de stammer fra, og over de uendelige muligheder, der er en del af deres arv, ville de have sådanne følelser af godhed og slægtskab, så det ville ændre hele deres livsfilosofi og bringe fred til jorden.

Vi tror på menneskets guddommelige oprindelse og værdighed. Vor tro er grundfæstet på den kendsgerning, at Gud er vor Fader, og vi er Hans børn, og at alle mennesker er brødre og søstre i den samme evige familie.

Som medlemmer af Hans familie boede vi hos Ham, før denne jords grundvold blev lagt, og Han ordinerede og oprettede Frelsens Plan, hvorved vi opnåede det privilegium at gå fremad og udvikle os, således som vi bestræber os på at gøre.

Den Gud, vi tilbeder, er et herliggjort væsen, i hvem al magt og fuldkommenhed bor, og Han har skabt mennesket i sit eget billede og sin egen lighed med de samme karaktertræk og egenskaber, som Han selv besidder. (Se 1. Moses 1:26.)

Og derfor er vor tro på menneskets værdighed og bestemmelse en væsentlig del af både vor teologi og vor livsfilosofi. Det er selve fundamentet for vor Herres lærdomme, at „det første og store bud" er: „Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte, af hele din sjæl og af hele dit sind"; og at det andet store bud er: „Du skal elske din næste som dig selv." (Se Matt. 22:37-39.)

Netop fordi Gud er vor Fader, nærer vi et naturligt ønske om at elske og tjene Ham og at være værdige medlemmer af Hans familie. Vi føler os forpligtet til at gøre, hvad Han ønsker, vi skal gøre, at holde Hans bud og leve i harmoni med Hans Evangeliums standarder—hvilket altsammen hører med til sand gudsdyrkelse.

Og fordi alle mænd er vore brødre, ønsker vi at elske og velsigne dem og høre sammen med dem — og dette accepterer vi også som en væsentlig del af sand gudsdyrkelse.

Således drejer alt, hvad vi foretager os i Kirken, sig om den guddommelige lov, at vi alle skal elske og tilbede Gud og tjene vore medmennesker.

Det er derfor ikke så underligt, at vi som en kirke og som et folk har en dyb og vedvarende interesse for alle vor Faders børns velfærd. Vi søger deres timelige og åndelige velbefindende sammen med vor egen. Vi beder for dem, ligesom vi beder for os selv, og vi prøver at leve således, at de, når de ser vore gode gerninger, kan blive ledet til at ære vor Fader, som er i Himmelen. (Se Matt. 5:16.)

Som en Kirke glæder det os at anbefale og opmuntre ethvert civilt og kulturelt projekt eller fore-

tagende, der er opbyggeligt og sundt, og som vil være til gavn og velsignelse for menneskene.

I en af vore trosartikler erklærer vi: „Vi tror, at vi må være ærlige, sandfærdige, kyske, velgørende og dydige og gøre godt mod alle ... Vi tragter efter alt, hvad der er dydigt, elskeligt, hvad der har godt lov eller er prisværdigt." (Den 13. Trosartikel.)

I en af Herrens åbenbaringer har vi fået det råd, at „Menneskene burde virke med iver for en god sag og gøre mange ting af egen fri vilje og udøve megen

Vi misbilliger kraftigt nogle af de samfundsmæssige og kulturelle udviklinger, der har eksisteret og stadig eksisterer i vort samfund, og vi har en fast tro på, at alle bestemmelser vedrørende moralske emner bør være i harmoni med de standarder, der findes i de hellige Skrifter, der begynder med Det gamle Testamente og indbefatter de andre værker af åbenbaret Skrift, som Gud har givet til de efter hinanden følgende forvaltninger.

En af disse guddommelige standarder siger: „Og det, der ikke opbygger, er ikke af Gud, men er mørke." (L & P 50:23.) Som et folk søger vi — både for os selv og for hele menneskeheden — kun de ting der virker opbyggelige, oplysende, opløftende og forædlende.

Vi tror, at det er nødvendigt at vore unge mennesker får tilstrækkelig uddannelse til at de kan klare sig selv i denne meget særegne tidsalder, så de kan tjene deres medmennesker; vi har hidtil støttet uddannelse på alle planer, og det vil vi også gøre i fremtiden.

Vi har imidlertid ingen sympati for den splittelsens og uenighedens ånd, der sommetider findes på højere læreanstalter. Vi opfordrer vor ungdom til at undgå disse demonstrationer af ubehersket opførsel og hellere stille sig på lovens, ordenens og de velovervejede handlingers side.

Det er vort håb og vor bøn, at mennesker i alle nationer kan leve i fred og vise respekt for hinandens tro og gudsdyrkelse og at enighedens og broderskabets ånd på alle områder må være rigelig til stede.

Vi ved, at der er mange mennesker, som søger at leve retskaffent, og som ønsker hovedsageligt at opretholde de samme standarder, som vi holder fast ved. Vi glæder os over det mod, de viser, og håber, at de vil føle sig fri til at tage mod det kristne fællesskabs hånd, som vi rækker dem, eftersom vi alle søger mod de store mål, der er så vigtige for enighed og sand gudsdyrkelse.

Vi interesserer os stærkt for al ungdoms åndelige og moralske velfærd over hele verden. Moral, kyskhed, dyd, frihed for synd — disse begeber er og skal være fundamenter for vor livsfilosofi, hvis vi skal forstå livets fuldstændige mål.

Vi beder indtrængende fædre og mødre om at lære deres børn personlig renhed ved forskrift og eksempel og til at råde dem i alle sådanne spørgsmål.

Vi beder forældrene vise eksempel på retfærdighed gennem deres egen livsførelse og samle deres børn omkring sig og lære dem Evangeliet ved deres hjemmeaftener og til andre tider.

Vi har tillid til den unge og lovende generation inden for Kirken og beder dem indtrængende om ikke at følge verdens moder og skikke, ikke deltage i den oprørske ånd, ikke at forlade sandhedens og dydens stier. Vi tror på det gode i dem og forventer, at de bliver retfærdighedspiller, og at de med øget tro og effektivitet vil føre Kirkens værk videre.

Vore unge er blandt vor himmelske Faders mest velsignede og begunstigede børn. De er Himmelens adel, en udsøgt og udvalgt generation, som der er guddommelig bestemmelse med. (Se 1. Peter 2:9.) Deres ånder er blevet holdt tilbage til at komme frem i denne tid, hvor Evangeliet findes på jorden, og hvor Herren trænger til tapre tjenere, der vil føre Hans store sidste-dages-værk frem.

Må Herren velsigne jer, Zions ungdom og bevare jer trofaste mod hver en pagt og forpligtelse; må Han kunne få jer til at vandre på lysets og sandhedens stier og bevare jer til det store arbejde, der venter forude.

Der har aldrig været en tid — i det mindste ikke i denne jords historie — hvor en gavmild og kærlig Faders velsignelser var så stærkt tiltrængt til alle mennesker, som de er nu.

Og derfor beder jeg nu, at Gud, vor himmelske Fader vil åbne Himmelens sluser og udgyde over sine børn på hele jorden de store og evige velsignelser, som vil forberede deres forhold både timeligt og åndeligt.

Om menneskene dog blot ville forsage verdens veje og vende sig til Gud, som skabte dem!

Ville de dog blot åbne deres hjerter og tage imod det lys og sandheds ord, som findes i Hans Søns Evangelium!

Måtte der dog blive fred på jorden, broderskabsfølelse mellem nationerne og kærlighed i menneskenes hjerter!

Jeg beder, at Gud, vor evige Fader, vil se til sit folk overalt i kærlighed og barmhjertighed — og til alle dem, som har valgt Ham til deres Gud, og som søger at tjene Ham i Hans Søns navn.

Jeg beder, at forældre overalt må være lys for deres børn, at de må lede dem ind på sandhedens og retfærdighedens veje, og at børnene vil tage imod forældrenes undervisning og blive bevaret for verdens ondskab.

(Forts. på side 336)

Den højtidelige forsamling

AF JAY M. TODD
Assisterende administrerende redaktør

Øverst: Det nye Første Præsidentskab opretholder Kirkens Generalautoriteter.
Nederst: De Tolvs Råd (af hvilket de tre ældste medlemmer her ses) opretholder Kirkens Generalautoriteter.

Den 6. april 1970 — på 140-årsdagen for Kirkens organisering i 1830 — blev Præsident Joseph Fielding Smith i en højtidelig forsamling opretholdt som den tiende Profet, Seer og Åbenbarer samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Samlet i Tabernaklet på Temple Square ved mødet kl. 10. under den 140. årlige Generalkonference var repræsentanter fra næsten enhver stav, hvert ward og hver mission i Kirken. De var kommet for at tage del i en af de mest betagende, inspirerende og fordringsløse oplevelser i Kirkens styre, nemlig opretholdelsen i højtidelig forsamling af en ny Præsident for Kirken, medlemmerne af Det første Præsidentskab, De Tolvs Råd og Kirkens Patriark som profeter, seere og åbenbarere.

I flere åbenbaringer til profeten Joseph Smith instruerede Herren ham om at „sammenkalde jeres højtidelige forsamling". (L & P 95:7; se også 88:70 og 109:6.) Denne afstemningsorden er blevet anvendt siden opretholdelsen af Præsident John Taylor under Generalkonferencen i 1880. (*Essentials in Church History* by Joseph Fielding Smith, p. 589.) Sådanne forsamlinger er tidspunkter for forpligtelse og indvielse, tidspunkter der identificeres med Åndens udgydelse over dem, som deltager, enten de er til stede personlig eller gennem radio og TV.

Under opretholdelsen af Kirkens Generalautoriteter er den højtidelige afstemning, der gør Kirken uafhængig, blevet betragtet som et mønster, hvori de vigtige, styrende råd for Præstedømmet og de forskellige kvorum'er (som får anvist plads forskellige steder i Tabernaklet) rejser sig og frivilligt stemmer med oprakte hænder for hvert embede, hvorefter forsamlingen rejser sig og stemmer.

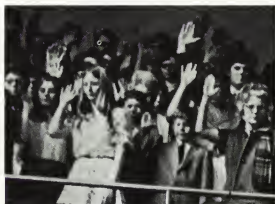
Den egentlige opretholdelse varede 35 minutter.

Opretholdelse af Det første Præsidentskab:

1. Det første Præsidentskab rejste sig og stemte for at opretholde præsident Joseph Fielding Smith som Profet, Seer og Åbenbarer samt Præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; stemte for at opretholde præsident Harold Bingham Lee som 1. råd-

giver i Det første Præsidentskab og stemte for at opretholde præsident Nathan Eldon Tanner som 2. rådgiver i Det første Præsidentskab. Derefter satte de sig.
2. De Tolvs Råd rejste sig, stemte for de ovennævnte tre forslag og satte sig.
3. Kirkens patriarker indbefattet Kirkens Patriark, rejste sig, stemte for de tre forslag og satte sig.
4. Kirkens højpræster, indbefattet assistenterne til De Tolvs Råd, Regional-repræsentanterne for De Tolvs Råd, stavspræsidenter og deres rådgivere, højrådsmedlemmer, Det Præsiderende Biskopråd og wardernes biskopråd stemte for de tre forslag og satte sig.
5. Kirkens halvfjerdser, indbefattet præsidenterne for De Halvfjerds' Første Råd, rejste sig, stemte for de tre forslag og satte sig.
6. Kirkens ældster rejste sig, stemte for de tre forslag og satte sig.
7. Kirkens mindre Præstedømme rejste sig, stemte for de tre forslag og satte sig.
8. Hele forsamlingen, indbefattet alle dem, som stemte før, rejste sig og stemte for de tre forslag, hvorefter de satte sig.

Opretholdelse af Præsidenten for De Tolvs Råd, — den fungerende Præsident for De Tolvs Råd og medlemmerne af De Tolvs Råd.
1. Det første Præsidentskab rejste sig, stemte for at opretholde præsident Harold Bingham Lee som Præsident for De Tolvs Råd og præsident Spencer Woolley Kimball som fungerende Præsident for De Tolvs Råd; stemte for at opretholde som medlemmer af De Tolvs Råd: Spencer W. Kimball, Ezra Taft Benzon, Mark E. Petersen, Delbert L. Stapley, Marion G. Romney, LeGrand Richards, Richard L. Evans, Hugh B. Brown, Howard W. Hunter, Gordon B. Hinckley, Thomas S. Monson, og Boyd K. Packer.
Derefter satte medlemmerne af Det første Præsidentskab sig.
2. De Tolvs Råd rejste sig, stemte for ovennævnte forslag og satte sig. På samme måde fortsatte afstemningen for disse forslag efter tur ved Det første Præsidentskab, patriarkerne, højpræsterne, halvfjerdserne, ældsterne, Det mindre Præstedømme, og hele forsamlingen.

Hele forsamlingen rejser sig og . . .

stemmer for Kirkens ledere.

Afstemning om Kirkens Patriark:
1. Det første Præsidentskab rejste sig, stemte for at opretholde Eldred G. Smith som Patriark for Kirken — og satte sig.
2. På samme måde stemte som tidligere angivet, De Tolvs Råd, patriarkerne, højpræsterne, halvfjerdserne, Det mindre Præstedømme og hele forsamlingen efter tur for dette forslag.

Opretholdelse af profeter, seere og åbenbarere:
1. Det første Præsidentskab rejste sig og stemte for at opretholde rådgiverne i Det første Præsidentskab, De Tolv Apostle og Patriarken for Kirken som profeter, seere og åbenbarere — hvorefter de satte sig.
2. Efterhånden, som de blev kaldt frem i ovennævnte rækkefølge stemte De Tolvs Råd, patriarkerne, højpræsterne, halvfjerdserne, ældsterne, Det mindre Præstedømme og hele forsamlingen på forslaget.
Efter denne afstemningsorden fulgte resten af afstemningen efter den sædvanlige orden, hvor alle medlemmer bliver siddende og stemmer samtidig på hvert forslag med oprakt hånd. Denne orden, som er lig den, der anvendes ved andre generalkonferencer i Kirken, blev fulgt, da man stemte for: Assistenterne til De Tolvs Råd, Det Præsiderende Biskopråd, Regionalrepræsentanterne for De Tolvs Råd, Joseph Fielding Smith som formynder for Kirken, De Halvfjerd's første Råd, Kirkens Historieskriver og de assisterende historieskrivere for Kirken, medlemmerne af de fire general-præstedømmekomitéer for velfærdsarbejdet, hjemmelærerarbejdet, missionærarbejdet, og det genealogiske arbejde; Kirkens Uddannelsesbestyrelse, Kirkens Økonomikomité, Tabernakelkorets funktionærer, hjælpeorganisationernes generalfunktionærer og -bestyrelsesmedlemmer, som de for nylig blev konstitueret for Hjælpeforeningen, Søndagsskolen, Unge Mænds GUF, Unge kvinders GUF og Primary.
Den årlige statistiske rapport og Church Finance Committee rapport blev derefter oplæst. ○

Kirkens mindre Præstedømme rejser sig og opretholder Kirkens Første Præsidentskab ved oprakt højre hånd.

Statistisk rapport 1969

Det Første Præsidentskab har forelagt følgende statistiske rapport vedrørende medlemsantallet i Kirken ved slutningen af året 1969:

Stave	496
Warder	3.910
Afhængige grene i stave	682
Samlede antal warder og uafhængige grene i stave	4.592
afhængige grene i stave	4.592
Missiongrene	2.016
Fuldtids-missioner	88
Kirkens medlemstal	
Stave	2.344.635
Missioner	462.821
Total	2.807.456

Kirkens vækst i 1969	
Børn velsignet i stave og missioner	62.113
Børn optegnet, døbt i stave og missioner	54.606
Omvendte, døbt i stave og missioner	70.010
Samfundsstatistik (Baseret på 1969 data fra stave)	
Fødselsantal pr. 1000	28,18
Antal personer viet pr. 1000	16,67
Døde pr. 1000	5,04
Medlemmer med Det aronske Præstedømme	
Diakoner	128.614
Lærere	91.603
Præster	138.571
Total i Det aronske Præstedømme	358.788
Medlemmer med Det melkisedekske Præstedømme	
Ældster	233.108
Halvfjerdser	23.204
Højpræster	78.973
Total i Det melkisedekske Præstedømme	335.285
Total aronske og melkisedekske Præstedømme	694.073
(En forøgelse på 33.183 i årets løb)	
Hjælpeorganisationerne	
Hjælpeforeningen (Medlemsantal)	325.042
Søndagsskolen, gennemsn. tilst.	889.778
Unge Mænds GUF (indskrevet)	292.891
Unge Kvinders GUF (indskrevet)	366.749
Primary (børn indskrevet)	464.100
Velfærdsplanen	
Personer, som hjalp i årets løb	96.429
Antal ansatte i lønnet arbejde	8.814
Antal dage med mænds arbejde	202.637
fællesarbejdsdage brugt til velfærdsarbejdet	7.501
Genealogisk Forening	
Navne gjort klar til tempelordinanser	1.432.502

(Genealogiske optegnelser mikrofilmet i 15 lande i løbet af året, giver et antal af 208.419 30,48 m ruller mikrofilm til brug for Kirken, hvilket er lig med over 3.200.000 trykte værker á 300 sider hver.)

Templer: Ordinanser udført i de 13 virkende templer:	
for de levende	55.206
for de døde	7.958.003
Samlet antal ordinanser	8.013.209
Kirkens skolesystem	
Samlet antal indskrevne i Kirkens skoler, institutioner og seminarer	193.155

Virkeligheden af Guds eksistens

AF ÆLDSTE HOWARD W. HUNTER
fra De Tolvs Råd
(Tale holdt ved den 140. årlige Generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.)

Hvor er livet dog herligt, omgivet som vi er af den verdens skønhed, hvori vi lever. Der er skønhed i bjergene, i skovene, i søerne. Der er skønhed i havet med dets aldrig standsende tidevand, skønhed på himmelhvælvingen, fyldt med lammeskyer, og der er skønhed i solskinnet og i regnen, i morgenen, dagen og natten. Årstider kommer og går; vi finder skønhed i foråret, der bringer nyt liv til hele naturen — og skønhed i sommerens herligheder. Efteråret kommer med hele sin farveskala, før den stille vinter bringer sit hvide tæppe. Der er skønhed overalt, hvis vi ser efter det skønne.

I universet hersker der en orden, man ikke kan lade være med at lægge mærke til. Dagene kommer, nætterne følger. Vandet stiger og falder regelmæssigt, månens periodiske faser er nøjagtige, årstiderne kommer og går i naturens rækkefølge. Stjernerne på himmelen følger nøjagtig den udtalte orden; planeterne og deres satelliter bevæger sig præcis i forholdet til deres sole. Biologen ser underne og skønheden i dyre- og planteliv, kemikeren opdager hemmelighederne ved jordens elementer; men med eller uden videnskabelig uddannelse bliver hvert menneske klar over et vældigt univers, i hvilket der hersker kompliceret nøjagtighed i hele naturen.

Når vi ser fænomenerne på himmelen og på jorden, kan vi kun komme til én konklusion: de er virkninger af en eller anden stor årsag. Der kan ikke blive noget design uden en designer, intet kan blive bygget uden en bygherre. For enhver virkning er der en årsag. Der må være en ledende hånd til at føre universet i dets bestemte orden.

Er vi tvunget til at indrømme, at der eksisterer et Allerhøjeste Væsen? Millioner af mennesker i verden har denne dybe, faste overbevisning.

Er Gud skabt af menneskers tanker, eller er mennesket skabt af Gud? Menneskene kæmper med mange fundamentale spørgsmål, men spørgsmålet, om Gud er en realitet eller ikke, burde gå forud. Metoden til løsningen af dette spørgsmål adskiller sig fra den, der anvises til videnskabelig undersøgelse. Vi behandler ikke et emne fra materialismens rige, snarere fra det åndelig rige.

For at kunne finde virkeligheden af Guds eksistens, må vi følge den kurs, som Han anviste for vor søgen. Det er en vej, som fører opad; det kræver tro og anstrengelse at følge den, og det er slet ikke nogen nem vej. Det er grunden til, at mange mennesker ikke vil give sig i lag med den vanskelige opgave at bevise Guds eksistens for dem selv. Omvendt er der nogle, som vælger den nemme metode og fornægter Hans eksistens eller blot følger tvivlerens uvisse kurs. Sådanne er f.eks. ateister, hedningerne, fritænkerne, skeptikerne og agnostikerne.

Metoden til studium af de fleste emner består i undersøgelse af deres historie og af alle kendte faktorer. Hvis vi nu begynder med historien og vender os til begyndelsen af den bedst kendte af de gamle optegnelser, læser vi følgende ord: „I begyndelsen skabte Gud himmelen og jorden." (1. Mos. 1.)

Denne sætning danner grundlag for den hebraiske tro på skabelsen: at jorden ikke er fremkommet ved en tilfældighed; det var heller ikke en tilfældighed, at den blev skabt. Den er et Allerhøjeste Væsens hensigtsmæssige skabelse i en bestemt og betydningsfuld hensigt.

Skal vi blindt acceptere denne udtalelse om Skabelsen? Forfatteren af disse ord fra den samling skrifter, der kaldes for „De fem Mosebøger", var ikke vidne til Skaberens arbejde, men havde samme tros-overbevisning, som senere fandt udtryk hos forfatteren til Hebræerbrevet i disse ord: „Tro er fast tillid til det, man håber, overbevisning om ting, man ikke ser." (Hebr. 11:1.) Sommetider betyder „tro", at man skal tro, at noget er sandt, hvor overbevisningen ikke er tilstrækkelig til at danne kundskab. Vi må fortsætte undersøgelsen og følge den formaning: „Bed, så skal der gives jer; søg, så skal I finde; bank på, så skal der lukkes op for jer.

Thi enhver, som beder, han får, og den, som søger, han finder, og den, som banker på, for ham skal der lukkes op." (Matt. 7:7-8.)

Efter at have meddelt, at Gud skabte himmelen og jorden, beretter Det gamle Testamente, at Gud talte med vore første forældre, Adam og Eva, i Edens Have. Han gav dem nogle bud, og Han samtalede med dem. Der er ikke tvivl om, at Adam instruerede sine efterkommere gennem otte generationer op til fader Noa, om de ting, som han havde modtaget fra Gud gennem direkte tilkendegivelser. Noa havde direkte forbindelse med Gud og underviste ti generationer af sine efterkommere.

Gud viste sig for Abraham, Isak og Jakob. Moses blev fører for deres efterkommere, og vi husker den direkte forbindelse mellem Gud og Moses. Beretningen herom er blevet bevaret til alle efterfølgende generationer.

Også Det nye Testamente har optegnelser om, at Gud viste sig. Da Jesus blev døbt af Johannes, var der en åbenbaring: „Og se, der lød en røst fra himlene, som sagde: ‚Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag.' " (Matt. 3:17.) Og igen ved Forklarelsens bjerg: „. . . en lysende sky overskyggede dem; og se, fra skyen lød der en røst, som sagde: ‚Denne er min Søn, den elskede, i ham har jeg velbehag. Hør ham!'

Og da disciplene hørte det, faldt de på deres ansigt, grebne af stor frygt." (Matt. 17:5-6.)

Disse er kun nogle få af de mange tilfælde, hvor Gud har vist sig for sine børn, således som det står optegnet i Det gamle og Det nye Testamente. Skrifterne fra den vestlige halvkugle beretter også om forbindelse med Gud. Historien har rigeligt med dokumentationer af Guds eksistens gennem Hans personlige handlinger med mennesker fra generation til generation lige fra begyndelsen.

Vi behøver ikke at holde os alene til historien for at finde bevis på et Allerhøjeste Væsens eksistens; fornuften kan også bevise den for os. Et af de gamle argumenter, der blev bragt til torvs i syllogistisk form, er dette: Alt, hvad der er skabt, har en Skaber. Jorden blev skabt, derfor har jorden en skaber. Jeg henviser igen til Hebræerbrevet, hvor forfatteren i følgende ord siger, at Gud er jordens skaber: „Hvert hus bygges jo af en eller anden, men den, der har bygget alt, er Gud." (Hebr. 3:4.) Det bevægende univers med al dets skønhed og alle dets undere prøver at belære os om Guds eksistens som den store Skaber. En lærd mand har sagt: „. . . . selv om videnskaben har gjort alle disse ting for mennesket, kan den ikke gøre det for ham, som han alene kan gøre for sig selv. Videnskaben kan belære, men kun den enkelte kan lære, d.v.s. at tilegnelse af lærdom er en personlig proces, som et menneske må anvende på sig selv, der er ingen der kan gøre det for ham. Intet menneske kan lære noget for et andet. Videnskaben forkynder i almindelighed, at der en Gud, ikke sandt? Men at *opdage* ham er en opgave, som den enkelte må løse. Ateistens erklæring om, at der ikke er nogen Gud, beviser intet. Han kan oprigtigt tro, at vi ikke har nogen Fader i himmelen, men han kan bestemt ikke *bevise*, at der ikke er en. Ja, vi ved, at han ikke ved det, fordi der er mennesker, som positive bevidner, at de ved det." (Joseph F. Merril [tidligere, nu afdød, medlem af De Tolvs Råd], *The Truth-Seeker and Mormonism*, p. 104-105.)

Det er blevet sagt, at Gud ikke kan findes ved hjælp af videnskabelige instrumenter eller ved den moderne tids elektroteknik. Sandhedssøgeren kan imidlertid ikke overse en underbyggende kraft, så overbevisende for samvittigheden, at et Allerhøjeste Væsens eksistens bliver tydelig, hvis han søger efter årsagen til virkningen.

Mennesket har en medfødt trang til at tilbede. I fordums tid talte Gud til Israel: „Jeg er Herren din Gud, som førte dig ud af Ægypten, af trællehuset. Du må ikke have andre guder end mig." (2 Mos. 20:2-3.) Der er en dyb sandhed i den lære, der går som en rød tråd gennem den hellige historie: at intet menneske kan dyrke mere end én Gud. At tilbede én Gud er at have én enerådende loyalitet i sit liv. Hvis vi havde bevidsthed om én Gud, den evige Fader, ville vi også have bevidsthed om én verden og én menneskehed under Gud — idet vi alle er brødre.

Hvad er det, der får folk til at føle trang til at tilbede? Det ser ud til, at menneskesjælen er født med et eller andet, der får den til at søge forbindelse med Gud. I Jobs Bog siges det på denne måde: „Men der er en ånd i mennesket og den Almægtiges inspiration giver dem indsigt." (Job 32:8, King James' Version.) Denne udtalelse forekommer mig at være en hentydning til menneskets skabelse. Ved denne ånd sættes han i stand til at forstå og ræsonnere og som følge deraf også til at skelne, hvad der er guddommelig sandhed. Ved hjælp af denner ånd kommer han til at kende Gud. Foruden de historiske beviser om Gud og menneskets ræsonneren sig til Hans eksistens, får man den sikreste kundskab om Ham gennem Hans åbenbaringer. Fra begyndelsen og op gennem Det gamle og Det nye Testamentes tider åbenbarede Gud sig for mennesket: først for Adam, så for patriarkerne blandt hans efterkommere indtil Noa, til hvem Han talte, og med hvem Han samtalede. Efter Noa åbenbarede Han sig til dem, der fulgte efter: Abraham, Isak, Jakob, Moses og profeterne ned til Kristi tid og mission. Han talte, dengang Jesus blev døbt, og ligeledes, da Han var på Forklarelsens Bjerg.

Gud åbenbarede sig til føreren af den gruppe mennesker, der forlod den gamle verden på Babelstårnets tid og drog til den vestlige halvkugle. Seks hundrede år før Kristus talte Han til

(Forts. på side 334)

Fra svaghed til styrke

PRÆSIDENT HARTMAN RECTOR, JR.
Af De Halvfjerds Første Råd

Tale givet ved den 140. årlige generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

„Mennesket, født af en kvinde, hans liv er stakket, han mættes af uro;" og lige så sikkert disponeret for det onde, som „at gnisterne med sikkerhed flyver til vejrs." (Job 14:1, 5:7.)

Disse ord af profeten Job er ikke særlig flatterende for mennesket, men de er fulde af sandhed. De fortæller kun alt for levende, hvordan det naturlige menneske er. Kong Benjamin føjede sit vidnesbyrd til dette, da han sagde: „Thi det naturlige menneske er en fjende af Gud og har været det siden Adams fald og vil vedblive at være det i al evighed, medmindre det underkaster sig den Helligånds ledelse, aflægger det naturlige menneske og bliver en hellig gennem forsoningen ved den Herre Kristus . . ." (Mosia 3:19.)

Dette er et stærkt vidnesbyrd imod mennesket, men en granskning af historien lader kun ringe tvivl tilbage med hensyn til dets sandfærdighed. Menneskets umenneskelighed over for mennesket har altid kunnet spores og forekommer nu overalt.

Hvordan kan den faldne menneskelige natur forandres fra det onde til det gode? Dette må i grunden være det mest betydningsfulde spørgsmål, som menneskeheden konfronteres med. Alle andre spørgsmål synes at blegne og blive ubetydelige i sammenligning med dette, fordi mennesket kan ikke frelses i sine synder. Og der er nogle, der siger: „Man kan ikke forandre den menneskelige natur. Denne udtalelse fremsættes hyppigt og respektløst. Naturligvis er den usand. Præsident David O. McKay forkyndte noget, der afveg fuldstændigt fra dette i 1945, da han sagde: „Den menneskelige natur må forandres i et enormt omfang i fremtiden, ellers vil verden drukne i sit eget blod."

På den ene side ønsker mennesket at holde Guds befalinger og tjene sine medmennesker, på den anden side kan han ikke glemme, hvad han gerne vil gøre for sig selv. Han ønsker at betale sin tiende, men han bliver ved med at tænke på, hvad han kunne have købt til sig selv for pengene. Hvis han hører op med at fodre det onde begær, vil det dø. Men naturligvis, det, der sædvanligvis sker, er, at vi fodrer det onde begær lige tilstrækkeligt til

at holde liv i det, og således holder vi os selv i bestandig uro og forvirring.
Jeg formoder, at hver enkelt af os har bestemte svagheder, som afholder os fra at være så åndeligt stemte, som vi gerne vil være. I er uden tvivl kendt med den måde, hvorpå vi knæler ned hver dag og beder Herren om at tilgive os for vore „svagheder og ufuldkommenheder". Vi kalder dem svagheder — jeg ved ikke hvorfor vi ikke kalder dem det, de i virkeligheden er. Naturligvis beder vi i virkeligheden Herren tilgive os vore synder. Men på en eller anden måde kan vi ikke rigtig lide at sætte os selv i forbindelse med synd, så vi kalder dem svagheder. Det er en kendsgerning, at vi har svagheder. Hver eneste en af os har dem, ting som bevirker, at vi ønsker det, der ikke er godt for os.
Hvor antager I, at vi får disse svagheder fra? Hvis man stiller en gruppe Hellige dette spørgsmål, vil man forbavses over, hvor mange forskellige svar man får på dette bestemte spørgsmål. Nogle vil svare, at de er ansvarlige for deres egne svagheder; ja, hvis man holder på sine svagheder, er det sandt, men det siger ikke, hvor de kom fra. Andre vil sige, at svagheder er nedarvet eller kommer af miljøet; i hvert tilfælde lader vi ansvaret gå videre til en anden, enten vore forældre eller vore naboer og medmennesker. Begge disse kilder har stor indflydelse på os, men de giver os ikke vore svagheder. Andre igen vil give Lucifer, djævelen skylden for vore svagheder, det er sikkert, at han altid er på tæerne, men det er heller ikke herfra, vi får vore svagheder. Hvor kommer de i virkeligheden fra?
Herren giver os et meget tydeligt svar på dette spørgsmål i Mormons Bog. Han siger:
„Og dersom menneskene kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svaghed, for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem." (Ether 12:27.)
Altså, hvor får vi vore svagheder fra? Vi får dem fra Herren; Herren giver os vore svagheder, for at vi kan være ydmyge. Dette gør os modtagelige for belæring. Misforstå mig nu ikke — Herren er ikke ansvarlig for synden; Han er kun ansvarlig for svagheden. Det synes, som om alle mennesker har svagheder under en eller anden form, karaktertræk, som gør den ene mere følsom over for en bestemt fristelse end for den anden. Lehi siger, at Gud „har skabt alle ting, både himlene og jorden og alle ting, som er i dem, både det som virker, og det, der påvirkes.
Og for at udvirke Hans evige hensigter med hensyn til mennesket var det nødvendigt, efter at Han havde skabt vore første forældre samt dyrene på marken og fuglene i luften, ja alle ting, som er skabt, at der skulle være en modsætning, nemlig den forbudne frugt i modsætning til frugten af livets træ: den ene sød, den anden bitter.
Derfor gav Gud Herren mennesket frihed til at handle for sig selv. Men mennesket kan ikke selv handle, uden at det bliver tilskyndet af det ene eller det andet." (2. Nephi 2:14-16.)
Derfor, det, du gør med din svaghed, afhænger af dig.
Profeten Joseph Smith sagde: „Der er tre uafhængige principper; Guds Ånd, menneskets ånd og djævelens ånd. Alle mennesker har magt til at modstå djævelen." (Profeten Joseph Smiths lærdomme, side 226.) Men når vore svagheder blottes for Satan, er han hurtig til at drage fordel af os ved at friste os i vor selviskhed.
At give os svaghed er imidlertid en af de måder, hvorpå Herren påkalder vor opmærksomhed. Han siger, at det er det middel, han bruger for at gøre os ydmyge, men han siger også, at hvis vi vil komme til ham og have tro på ham, vil han gøre os stærke, hvor vi var svage. Jeg ved, at det er sandt. Der er utallige eksempler i Skrifterne, som levende belyser dette princip — Alma og Mosiahs sønner i Mormons Bog, Peter og Paulus i Bibelen, blot for at nævne nogle få. Alma drog omkring og nedbrød Kirken, indtil han mødte en engel, der omvendte ham og gjorde ham til en af de største missionærer, vi har omtale af i Mormons Bog. Paulus var ude for at forfølge de hellige, da han mødte Herren på vejen til Damaskus. Efter denne oplevelse blev Paulus en af de største missionærer, der er berettet om i Bibelen. Med sine egne ord erklærede han: Alt formår jeg i Ham, som giver mig kraft." (Fil. 4:13.)
Jeg har været vidne til den samme sandhed i styrke i dag. Da jeg tjente som missionspræsident, mødtes missionærerne på et tidspunkt med en meget god mand, som ikke var medlem af Kirken, men som var gift med en fin Sidste Dages Hellig søster. Denne gode broder ønskede at komme ind i Kirken, men han var forfalden til tobak. Han havde prøvet at holde op med at ryge mange gange, men han sagde, at han ikke kunne; han var for svag.
Der var 6 missionærer, som havde mødtes med ham gennem længere tid, men de var ude af stand til at hjælpe ham med at udvikle styrke til at holde op med at ryge. Til sidst spurgte vi ham, under Åndens indflydelse, om vi skulle faste sammen med ham, for at han kunne overvinde sin svaghed. Han overvejede tilbudet og gik ind på forslaget. Vi spurgte ham så, om han kunne gennemføre fasten i to dage. Han samtyggede, så fasten gennemførtes. Seks missionærer, den rygende broder og hans kone fastede.
Ved fastens afslutning mødtes vi alle i hans hjem og knælede sammen med ham i hans dagligstue, hvor vi alle efter tur opsendte en bøn. Bønnerne var i det væsentlige den samme; de drejede sig om, at Herren ville fratage denne broder hans ønske om at ryge."
Han har ikke røget indtil denne dag. Siden den dag har han arbejdet i biskoprådet i sit ward, og nu arbejder han i en GUF-stavsbestyrelse. Han er i dag meget solid og stærk i troen, en virkelig Herrens tjener. Herren tog i bogstavelig forstand hans svaghed fra ham og gjorde ham i stedet til et tårn af styrke.
Hvis vi derfor har en svaghed, skal vi ikke fortvivle; vi bør ikke være ligegyldige eller efterladende over for det, men vi bør ikke bekymre os over det. Forstået på rette måde fremhæver det blot det punkt, hvor Herren forventer, at vi skal udmærke os. Og vi *vil* udmærke os, for Herren vil gøre os stærke; vor svaghed vil blive den stærkeste side af vor personlighed, når vi kommer til Herren i ydmyghed og udviser tro på Ham. Ikke blot tilgiver Han os, men Han velsigner os omgående. Det
(Forts. på side 336)

Man plejede at kunne sige om en mormon, at hans mundtlige løfte var lige så godt som en skriftlig forpligtelse. Når han engang havde givet sit ord, kunne man stole på det. Selv hvis det betød et personligt offer af penge tid eller arbejde, når han engang havde givet sit ord, kunne man stole på ham, at han gjorde hvad han havde lovet. Gælder det stadig idag?

Ærlighed kan antage mange former, som f. eks. at yde en hel dags arbejde for en hel dags betaling. Kan man betragtes som ærlig, hvis man driver på sit arbejde, hvis man ikke anstrenger sig med sit arbejde, hvis man spilder tid i frokoststuen, ved springvandet, eller hvis man strækker sin frokostpause ekstra 15 minutter? Det er let at opstille en liste over uærlige fremgangsmåder, som stjæler penge fra en arbejdsgiver. Vi kan nævne sådan noget som at foretage unødvendige private telefonopringninger, at komme for sent på arbejde, at tage papir, blyanter og frimærker med sig hjem, eller at frankere private breve i firmaets frankeringsmaskine. Sådanne ting, som man engang rynkede bryn over, accepteres næsten overalt idag med den undskyldning, at „alle gør det". Sagen er den, at *ikke* alle gør det. Der er endnu mange ærlige mennesker i denne verden.

Ærlighed omfatter mere end materielle ting. Der må herske ærlighed i familien. En mand må være ærlig over for sin kone, og en kone ærlig over for sin mand. Børn må være ærlige over for deres forældre, og forældre ærlige over for deres børn. Ærlighed omfatter loyalitet over for familie, venner, naboer, samfundet og nationen. Ærlighed er en mængde små ting, som gør en person pålidelig. Ærlighed er et fundamentalt princip i den sande tilbedelse af en god, kærlig Fader i himlen. En af grundene til, at Faderen elskede Sønnen så meget, var, at Han var pålidelig. Jesus sagde:

„Derfor elskede Faderen mig, fordi jeg sætter mit liv til, for at tage det igen. Ingen tager det fra mig, men jeg sætter det til af mig selv. Jeg har magt til at tage det igen. Det bud fik jeg af min Fader." (Johannes 10:17-18.)

Jesus brugte den magt, som Gud gav Ham, til at hjælpe andre. Hvor vidunderligt ville det ikke være, hvis det samme vidnesbyrd kunne passe på os i vor behandling af andre. Hvor vidunderligt ville det ikke være, hvis vi på samme måde kunne sige: „Derfor elsker min Fader mig, for jeg gør det, Han beder mig om at gøre."

Jeg ønsker inderligt, at *alle* medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige kunne tælles blandt de ærlige, pålidelige mennesker i denne verden. Nogle medlemmer af Kirken bukker under i den verden, de lever i. De tager deres religion på om søndagen, men glemmer den, når de går ind i forretningsverdenen. Der bliver de lige så beregnende og upålidelige i forretninger som nogle af deres medmennesker. Man kan godt både have succes og være ærlig — i virkeligheden kan man have større succes som et ærligt menneske, end man nogensinde kan som en egoistisk, uærlig person.

Ingen er født ærlig. Ingen er født uærlig. Vi skal oplæres til at være ærlige. Vi må erfare uærlighedens smerte, bekymring og ubehag for at kunne vide, at det er sandt, at „ærlighed er den bedste politik". Profeten Alma sagde til sin søn Corianton: „Jeg siger dig, at ugudelighed har *aldrig* været lykke." (Alma 41:10.) (Understregning tilføjet.) Uærlige personer opdager hurtig dette. Ikke blot ødelægger uærlighed deres eget liv, men det bringer også skam og vanære over deres familie. Uærlighed bringer også skam og lidelse over mennesker i den kirke de tilhører. Man kan synes om det eller ikke, men vi bliver alle skåret over én kam.

Det er let at være uærlig i små ting. Kun få mennesker synes, det er uærligt at tage en blyant med sig hjem. Kirken har omkring 3500 ansatte. Lad os sige, at en blyant koster 30 øre, og at hver person tog en blyant, ville det betyde et tab for Kirken på kr. 1,050,00. En person, der ville overveje det to gange, før han stjal 1050,- kroner, ville ikke miste et øjebliks søvn over at tage en blyant. Og dog, hvilke græn-

Ærlighed er den bedste politik

AF ÆLDSTE THEODORE M. BURTON
assistent til De Tolvs Råd

Tale givet ved den 140. årlige generalkonference i Jesu Kristi af Sidste Dages Hellige.

ser skal man sætte for uærlighed? Små ting bliver snart til store ting. Før vi bliver opmærksomme på det, går vi videre til store synder.

At fortælle en løgn kan synes at være en lille ting, men én løgn fører til en anden, indtil en person har mistet sin agtelse. Når en person én gang er blevet mærket som løgner, bedrager eller tyv, kræver det lang tids omvendelse og genopbygning for at genvinde den agtelse og respekt, som man ved en skødesløs eller tankeløs handling satte en plet på. Eftersom vi skal lære at være ærlige eller uærlige, hvorfor så ikke lære at være ærlige?

Jeg ville ønske, at alle drenge havde haft en moder, som jeg havde. En dag kom jeg hjem spisende på et æble. Mor spurgte mig, hvor jeg havde fået det fra. Jeg fortalte hende, at jeg havde fundet det. Hun opdagede snart, at jeg havde „fundet" det i hr. Goddards købmandshandel, og mor insisterede på, at jeg bragte det tilbage. Jeg protesterede og sagde, at det var halvvejs spist, men da hun bad mig indtrængende, bragte jeg det halvspiste æble tilbage til hr. Goddard og fortalte han skamfuld, at jeg havde stjålet i hans butik. Han ringede til mor og fortalte hende, at jeg havde bragt æblet tilbage, og han sagde, at han havde set mig tage det, men at det var så lidt, at han ikke havde bekymret sig om at sige noget om det. Det var ikke „så lidt" for mor. Hun elskede os for meget til at ville have en tyv i familien.

Der er et fænomen, som ledsager uærlige personer. Inden længe bliver de meget kritiske og tilbøjelige til at finde fejl hos ledere, som henleder deres opmærksomhed på deres uretfærdighed. Istedet for at omvende sig og ændre deres livførelse til det bedre, er de tilbøjelige til at retfærdiggøre deres egne misgerninger ved at finde fejl hos deres ledere. Profeten Joseph Smith sagde:

„Jeg vil give en af nøglerne til Guds hemmeligheder. Det er et evigt princip, som har eksisteret hos Gud i al evighed: Det menneske, som står op for at fordømme andre, finder fejl ved Kirken og siger, at den er helt ved siden af, mens han selv er retfærdig, vid da for sikkert, at et sådant menneske er på vej til apostasi; og dersom vedkommende ikke omvender sig, vil han apostasere, så sikkert som Gud lever." (Profeten Joseph Smiths Skrivelser s. 185.)

En anden selvindlysende sandhed er, at Gud virkelig velsigner de retfærdige. Ofte glemmer vi Gud netop i det øjeblik, da han i rigeste mål udøser sin velsignelse over os, fordi vi ikke længere trænger til Hans støtte. Jeg håber, at vi ikke i vor nuværende velstand vil glemme vor Skaber og ej heller glemme de ærlige og retskafne handlinger, som har gjort os til det, vi er idag. Helaman, en stor profet fra Mormons Bog har skrevet:

„Og således kan vi se, at Herren i sin store, uendelige godhed velsigner og begunstiger dem, som sætter deres lid til Ham.

Ja, vi kan se, at på samme tid, som han velsigner sit folk ved at formere deres markers afgrøde, deres flokke og hjorde, deres guld og sølv og allehånde kostbare ting og kunstgenstande og bevarer deres liv og udfrier dem af deres fjenders hånd og blødgør fjenders hjerter, så de ikke vil erklære krig mod dem, ja, og endelig gør alt for folkets velfærd og lykke, se, da, på samme tid forhærder de deres hjerter og glemmer Herren, deres Gud, og træder de Hellige under fode — og dette på grund af deres medgang og store held.

Ja, hvor hurtige til at blive opblæste af stolthed, . . . og hvor langsomme er de ikke til at ihukomme Herren, deres Gud, og til at give agt på Hans råd, ja, hvor langsomme til at vandre på visdommens veje." (Helaman 12:1-2, 5.)

Ville det ikke være klogt at undersøge vore gerninger for at se, hvilken vej vi går? Er vort ord lige så godt som vor skriftlige forpligtelse? Er vi ærlige i vor omgang med andre i det små? Blot fordi vi Sidste Dages Hellige lever i en verden, der just nu er karakteriseret ved udspekulerede og uærlige handlinger, er der ikke nogen undskyldning for os for at være upålidelige. At andre lyver, er ikke nogen undskyldning for os for at være uær-

lige. Tværtimod må vi være retfærdighedens forkæmpere, så at andre kan lære den ærlighedens og retfærdighedens vej at kende, som fører tilbage til Gud vor evige Faders nærhed. Præstedømmets magt er givet os som vejledning. De, som bærer det Præstedømme, må være ærlighedens og dydens støttepiller i enhver henseende. Apostlen Peter talte til Præstedømmets ledere således:

„Men I er en udvalgt slægt, at kongeligt præsteskab, et helligt folk, et ejendomsfolk, for at I skal forkynde hans guddomskraft, som kaldte jer fra mørket til sit underfulde lys.

I elskede! jeg formaner jer som fremmede og udlændige: hold jer fra de kødelige lyster, som fører krig imod sjælen,

og lad jeres færd blandt hedningerne være god, så de — på grund af de gode gerninger, de får at se — på deres besøgelsesdag kan prise Gud netop for det, de nu bagtaler jer for, som om I var forbrydere." (1 Peter 2:9, 11-12.)

Som Guds børn må vort liv være fyldt med godt arbejde, ærlige handlinger, ærlige dyder, som er karakteristiske for Guds børn. Når vi påtager os Jesu Kristi navn, bærer vi ansvaret for at beskytte dette store navn med selve vort liv.

At undlade at ære det kongelige navn, vi bærer som kristne, er at udsætte den Gud, vi gør os til talsmand for, for åben spot og skam. I virkeligheden korsfæster vi Ham påny for verden.

Nu ved vi, at disse ting er sande. Som Amulek fordum ved vi bedre, men ofte vil vi ikke lytte. Som Amulek sagde:

„. . . . Alligevel forhærder jeg mit hjerte, thi der blev kaldt på mig mange gange, men jeg ville ikke høre; derfor havde jeg kendskab til disse ting, og alligevel ville jeg *ikke* anerkende dem; derfor vedblev jeg at stride imod Gud i mit hjertes ugudelighed . . ." (Alma 10:6, understregning tilføjet.)

I ved lige så godt, som jeg ved, at Guds hensigter vil ikke slå fejl. Hans hensigter vil opfyldes, og Han vil frelse os fra vore synder, hvis vi blot ikke vil forhærde vore hjerter.

Dette er Guds værk. Vi er Guds børn og må ikke lade Ham i stikken. Lad os da alle adlyde de befalinger, som vi dybt i vore hjerter ved, er sande. Det er på tide at erindre, at Jesus er Kristus, den levende Guds levende Søn. Han er verdens Forløser og Frelser. Om Hans lærdommes guddommelighed og Hans sags retskaffenhed bærer jeg mit personlige vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ○

(Forts. fra side 329)

Lehi og befalede ham at rejse til det amerikanske kontinent med sin familie. Gud har under den nuværende forvaltning åbenbaret sig for den unge mand, Joseph Smith, som fik lov til at se Gud, den evige Fader, og Hans Søn Jesus Kristus.

Således har de personer, som danner Guddommen, igennem tiderne åbenbaret sig for mennesket: Gud, den evige Fader, Jesus Kristus, Hans Søn og Helligånden. Disse tre kaldes af mange kristne for „Treenigheden", selv om de er tre særskilte personer, således som det blev demonstreret ved Jesu dåb, da Faderens røst hørtes og Helligånden dalede ned.

Det er en almindelig regel, at man ikke kan få noget, der har værdi, medmindre man er villig til at betale en pris. Den lærde bliver ikke lærd, hvis han ikke arbejder og bestræber sig for at nå sit mål. Hvis han ikke er villig til dette, kan han så sige, at der ikke er noget, der hedder lærdom? Musikere, matematikere, videnskabsmænd, atleter og dygtige folk på mange områder tilbringer flere år med at studere, øve sig og arbejde hårdt for at opnå deres dygtighed. Kan andre, som ikke er villige til at gøre sig den anstrengelse, sige, at der ikke er noget, der hedder musik, matematik, videnskab eller atletik? Det er lige så tåbeligt af et menneske at sige, at der ingen Gud er, blot fordi han ikke har følt tilbøjelighed til at søge Ham.

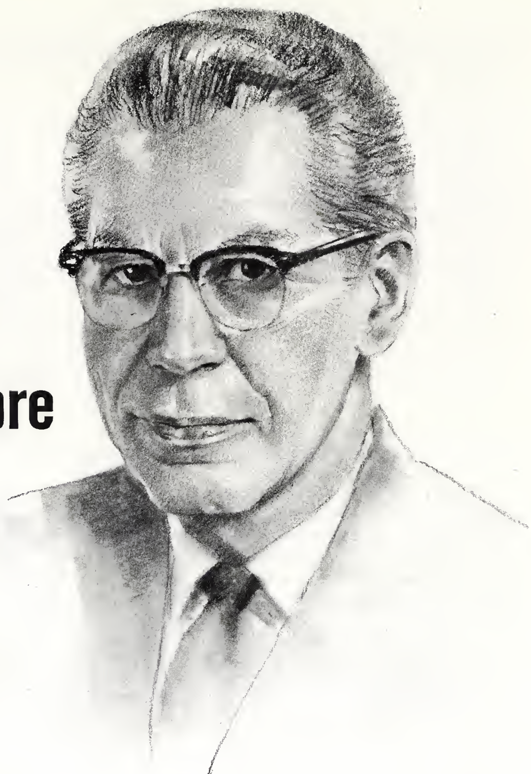
Historien fortæller os, at der er en Gud. Videnskaben bekræfter den kendsgerning, at der findes et Allerhøjeste Væsen. Den menneskelige fornuft overbeviser os om, at der er en Gud. Hans egne åbenbaringer til mennesket udelukker al tvivl om Han eksistens. For at et menneske kan opnå en fast kundskab om Guds eksistens, må han efterleve budene og de lærdomme, som Frelseren fremholdt under sin personlige mission: Så svarede Jesus dem og sagde: „Min lære er ikke min egen, men hans, som sendte mig. Hvis nogen vil gøre hans vilje, skal han erfare, om læren er fra Gud, eller jeg taler af mit eget." (Joh. 7:16-17.) Med andre ord: De, som er villige til at foretage undersøgelsen, rette sig efter den og gøre Guds vilje, vil få den kundskab, at Gud virkelig eksisterer.

Når et menneske har fundet Gud og forstår Hans veje, lærer han, at der ikke er noget i universet, der er tilfældigt, men at alt er et resultat af en guddommelig, forud tilrettelagt plan. Hans liv får en helt anden og vigtig betydning! Han får en forståelse, der overgår al verdslig lærdom. Verdens skønhed bliver endnu skønnere, universets orden bliver af større betydning og alt, hvad Gud har skabt, bliver mere forståeligt, når han er vidne til, at Guds dage kommer og går, og årstiderne følger hinanden i deres rette orden. Hvis alle mennesker kunne finde Gud og følge Hans veje, ville menneskenes hjerter blive vendt i kærlighed mod deres brødre, og nationerne ville have fred.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at Gud lever, at Han er vor evige, himmelske Fader. Jeg ved, at Jesus er Kristus, Hans Søn og verdens Frelser. Jeg ved også, at Gud åbenbarer sin vilje til sine profeter i dag, som Han gjorde det under fortidens forvaltninger. Lad os søge Gud med et ærligt ønske om at lære Ham at kende, beder jeg om i Jesu Kristi navn. AMEN! ○

PRÆSIDENT N. ELDON TANNER
fra Det Første Præsidentskab

Lad os være tapre

Så langt jeg kan huske tilbage, har jeg prøvet at lade mig vejlede af et yndlingsskriftsted, som min fader lærte mig som dreng, og siden dengang er det, som om ingen tale eller artikel angående Kirken er fuldkommen uden dette skriftsted:
„Men søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift." (Matt. 6:33.)
For mig er dette en medvirkende faktor til succes på ethvert område, og jeg har altid fastholdt, at en person som følger denne formaning, vil være lykkeligere og have større succes end den, der følger en hvilken som helst anden adfærdsregel. Vi må aldrig glemme, at hver enkelt af os har fået lov til at komme til denne jord og nyde en jordisk tilstand, for at vi kan forberede os til en udødelig tilstand, en tilstand af evigt liv hos vor Fader i himlen.
Hvordan opnår vi nu det? Allerførst må vi forstå Evangeliet og kravene til opnåelse af denne store velsignelse. For at forstå Evangeliet må vi lære at kende Gud og at adlyde Hans befalinger, som Han har givet os i netop denne hensigt. Vi må erkende Jesus Kristus som verdens Frelser og som vor Forløser, og vi må anerkende og efterleve Hans befalinger. Han har sagt os, at det første og største bud er at elske Herren, vor Gud af hele vort hjerte, og at det andet er at elske vor næste som os selv.
Som lignelsen om den gode samaritan fortæller os, er alle mennesker vores „næste". Derfor vil vi, hvis vi elsker vore medmennesker som os selv, ønske, at de skal nyde de samme velsignelser, som vi nyder. Eftersom vore største velsignelser kommer fra Evangeliet, bør vort største ønske være at dele Evangeliet med vore medmennesker, vor næste.
Da jeg præsiderede over den vesteuropæiske mission, havde vi foruden at arbejde med missionærerne lejlighed til at mødes med nogle af vore soldater. Vi holdt en konference i Berchtesgaden i Vesttyskland, som overværedes af disse soldater og deres hustruer og børn — over eet tusinde i tal. Det var i høj grad opmuntrende at høre disse unge mænd, der havde været stationeret i forskellige områder over hele verden, hvor der måske ofte var een eller to en halv snes medlemmer af Kirken i deres enhed, bære vidnesbyrd om Evangeliets sandhed. Sådanne vidnesbyrd havde gjort det muligt for dem at stå imod over for al modstand, over for al fristelse og sige, at de ikke skammede sig over Kristi Evangelium. (Se Rom. 1:16.) Jeg er også sikker på, at deres vidnesbyrd hjalp dem til at udholde deres vanskeligheder og lidelser.
En af disse soldater, som havde været på en fuldtidsmission i Frankrig, sagde, at han havde døbt flere omvendte i løbet af nogle måneder, medens han var soldat, end han havde gjort i de 2½ år, han lavde været i Frankrig som fuldtidsmissionær.
En anden ung mand, en læge, fortalte om en tur, som han og nogle andre

havde foretaget i et land, hvor deres fører havde prist regeringens fortræffelighed i høje toner, den fremgang, de havde gjort osv. Da de gjorde holdt for at spise frokost, sagde denne unge læge henvendt til føreren:

„Vi har her 45 amerikanske turister. De tilhører forskellige kirker. Der er katolikker, der er presbyterianere, der er metodister og andre. Selv om vi ikke tror helt på det samme, kommer vi godt ud af det med hinanden. Jeg er Mormon. Jeg tror på Gud, den evige Fader, og på Hans Søn Jesus Kristus, og at de viser sig for mennesker, og de belærer mennesket og hører dets bønner og besvarer dem."

Han fortalte gruppen beretningen om Joseph Smith, og hvordan han gik ud i skoven for at bede, og hvordan Evangeliet blev gengivet. Så sagde han til os: „Og de lyttede, og jeg ønskede at nå frem til, at når disse mennesker skal stå foran dommerskranken, at de da aldrig kan sige: ‚Jeg har aldrig hørt om Evangeliets gengivelse,' fordi jeg fortalte dem om det, og jeg fortalte dem klart og tydeligt, hvad vor tro gik ud på."

Han fortalte om, hvordan han ved en lejlighed, da en ung mand kom ind på hans kontor, bad om hans navn. Da den unge mand svarede, at hans navn var Smith, spurgte lægen: „Er De i familie med Joseph Smith?" Og da manden med et spontant udbrud spurgte: „Hvem var Joseph Smith?" greb lægen denne guldrandede lejlighed til at fortælle ham beretningen om Joseph Smith og om Evangeliets gengivelse.

Lad os være tapre i vor overbevisnings styrke. Lad os bære vort vidnesbyrd hvorsomhelst og nårsomhelst vi kan. Lad os vinde kundskab om Evangeliets sandhed, om Guds virkelighed og om Hans Søn Jesu Kristi guddommelige mission. Lad os fortælle verden, at Joseph Smith var en Guds profet, og at Joseph Fielding Smith, som er Præsident for Kirken idag, er Herrens talerør; at han leder arbejdet i Kirken for Jesus Kristus, som er hovedhjørnestenen.

Hvis vi vil gå fremad under hans ledelse og arbejde sammen i kærlighed og enhed, vil riget vokse, og som skriften forudsiger, vil Guds rige fylde hele jorden. Når vi hjælper med at opbygge riget, forbereder vi os til at blive en del af det og nyde medlemsskab i det. ○

(Forts. fra side 331)

giver ny tillid, nyt livssyn, nye horisonter — en ny fødsel.

Profeten Mormon omtalte meget tydeligt det, jeg kan lide at kalde for kvalifikationen til at udføre mirakler. Det berettes i 3. Nephi, det ottende kapitel, og det første vers: „Følgende skete efter vore optegnelser, og vi ved, at disse er sandfærdige, thi se, en retfærdig mand førte optegnelsen thi han udførte i sandhed mange mirakler i Jesu navn, og ingen kunne udføre nogen undergerning i Jesu navn, medmindre han var fuldstændig renset for alle sine synder."

Dette er altså kvalifikatonen, eller hvad der kræves: vi må renses fuldstændigt for alle vore synder. Da jeg første gang læste dette skriftsted, følte jeg trang til at råbe: „Hurra for omvendelsen!" for hvis det ikke var for omvendelsen kunne der ikke udføres nogen mirakler.

Men omvendelsen er skænket mennesket af Herren. Jeg er overbevist om, at omvendelse kommer 90% fra Herren og 10% fra mennesket. Nephi går endnu videre og siger: „. . . thi vi ved, at trods alt, hvad vi formår at gøre, så er det dog af nåde, at vi er frelst." (2. Nephi 25:23.) Imidlertid er menneskets del den mest påtrængende og livsvigtige, fordi den må komme først og være fuldstændig og oprigtig. Et gammel hebraisk skrift siger: „Der må røre sig noget forneden, før noget rører sig foroven." Det vil sige, at omvendelsen må begynde med os, med os jordiske mennesker. Mange gange siger vi, at vi venter på Herren, når det i virkeligheden er Herren, der venter på os.

„Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem." (L & P 58:43.)

Når dette sker, tilgiver Herren og velsigner ham omgående. Hvor nådig og god Han er. Jeg bærer vidnesbyrd for jer, mine søskende, at Gud, vor himmelske Fader, lever, og at han hører og besvarer vore bønner. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, og at Han lever. Jeg ved, Han lever, og at Han har muliggjort tilgivelse for synder for dem, som kommer til Ham gennem omvendelse, og at Han gennem omvendelse og lydighed vender vore svagheder til styrke, og tidspunktet er *nu*.

I Jesu Kristi navn. Amen. ○

(Forts. fra side 324)

Jeg beder for de svage, de trætte, de, som er tynget af sorger og byrder, for dem, som trænger til trøst og tryghed under livets storme.

Må Herren give dem fred i følge løftet fra Hans Søn, som sagde til de hellige i fordums tid: „Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke som verden giver. Jeres hjerte forfærdes ikke og være ikke modløst!" (Joh. 14:27.)

Må Herren give os og alle mennesker fylden af de velsignelser, vi er i stand til at modtage i dette liv, og derefter modtage os i sit Rige i de evigheder, der ligger foran os. Alt dette beder jeg om i ydmyghed, med taksigelse og i den Herre Jesu navn. Amen. ○

BØRNENES SIDER

Lille-Per

AF KATHLEEN C. PHILLIPS

Per sad på fortrappen og havde stor melidenhed med sig selv. Det var den første skoledag, og alle hans kammerater var gået i skole. Per var helt alene hjemme.

„Du er stadigvæk for lille til at gå i skole," havde hans ældre broder Bob sagt til ham.

„Du kan komme i skole til næste år, men du er for lille nu," havde hans ældste bror tilføjet.

Og så var de gået i skole, og efterladt Per ålene. Det måtte være spændende at gå i skole, tænkte han. Der var ikke noget at lave nu her omkring. Han var for lille, for lille til at gå i skole, for lille til at gøre noget som helst der betød noget.

Per rejste sig. „Jeg går en tur hen til hjørnet," sagde han til sin mor.

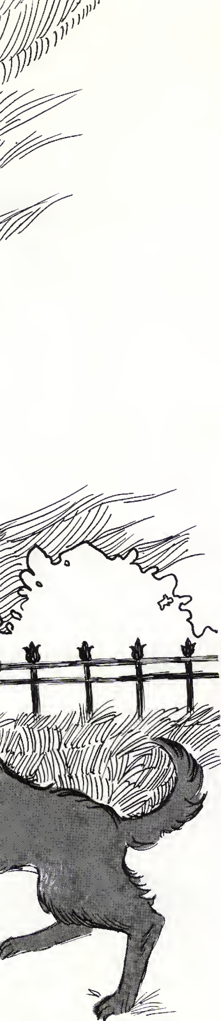
„Det er godt," svarede hun, „men lad være med at gå over gaden."

„Det gør jeg ikke," sagde Per, og han vidste, at hans mor sikkert havde tilføjet, „Du er for lille."

Per gik langsomt ned ad den brede sidegade. Det hele så ud til at være meget roligt, men da han kom hen til Jens Hansens hus, løb Hansens nye hundehvalp Kvik hen til stakittet, hoppede og gøede og logrede med halen.

„Hej, Kvik," sagde Per.

Fru Hansen kom rundt om hushjørnet. „Åh, Per," sagde hun, „kunne du tænke dig at komme ind og lege lidt med Kvik?" Den er så ensom nu til morgen, da alle børnene igen er gået i skole."
Så løb Per rundt i gården og legede „Tagfat", spillede bold, og hente „Pinden" med Kvik, indtil den trætte lille hund gabte og rullede sig sammen i et solrigt hjørne for at tage en lur.
Da fru Hansen lukkede Per ud af hoveddøren, sagde hun: „Du skal bare vide, at jeg er glad for, at du endnu ikke er stor nok til at gå i skole. Kvik trænkte sådan til en at lege med nu til morgen."
Da Per gik forbi Pedersens hus, så han fru Pedersen hænge tøj op i baghaven. Hendes lille Sally sad i en klapvogn, sparkede ud med fødderne, slog ud med armene og lavede en masse spektakel. Per kunne ikke se om Sally lo eller græd, så han gik om i baghaven og så til hende. En plastikdukke lå i græsset. Per samlede den op og gav den til Sally. Hun tav og så op på Per og smilede. Fru Pedersen smilede også.
„Nåda, Per," sagde hun, „du fik Sally til at holde op med at græde. Hun vil gerne have nogen til at samle sit legetøj op, når hun smider det ned. Hun elsker den leg, men jeg er nødt til at hænge mit vasketøj op."
Så blev Per der og samlede Sallys dukke, rangle og plastikkugler op, lige så hurtigt som hun smed det ned. Det var en god leg, og før Per vidste af det, var fru Pedersen færdig med at hænge tøjet op.
„Mange tak, Per," sagde fru Pedersen. „Sally savner børnene, nu da de

er i skole. Jeg er glad for, at du endnu ikke går i skole. Jeg håber, du snart vil komme og besøge Sally igen."

På hjørnet ved Nielsens hus vendte han om, og begyndte at gå tilbage op ad gaden. Der var en eller anden der kaldte: „Per, Per," så han stod stille.

Fru Nielsen stod i sind gadedør.

„Per," sagde hun, „din mor vil gerne prøve denne her nye kageopskrift i dag. Vil du give hende den for mig?"

Da Per tog imod opskriften, sagde fru Nielsen: „Jeg er glad for, at der stadig findes en dreng i vort nabolag til at løbe ærinder for hjælpe folk. Det er godt, at du ikke er stor nok til at gå i skole endnu."

Per gik hjem og tænkte på, hvad fru Nielsen havde sagt.

Senere hen på morgenen, da han igen sad på sin trappesten, tænkte han lidt mere over det. Han var for lille til at gøre visse ting, som at gå i skole, men der var andre ting, han lige havde den passende størrelse til at gøre, nogle meget vigtige ting. Han fik Kvik til ikke at føle sig ensom; han hjalp fru Pedersen med Sally, og han kom med en kageopskrift fra fru Nielsen.

Som han sad der på trappestenen, mærkede han den særlige duft fra kager, der blev bagt, og Per tænkte på noget andet.

„Mor," kaldte han, „er du glad for at jeg er hjemme og kan hjælpe dig?"

„Det er jeg virkelig," forsikrede hans mor ham. „Måske du vil hjælpe mig nu?"

„Ja," Per rejste sig. „Lige nu, tror jeg, at jeg kan hjælpe dig med at smage på de nybagte kager." ○

Hyrdedrengen DAVID

-AF DOROTHY O. BARKER

David elskede sit fredelige hyrdeliv. Gennem de lange dage kunne han tænke dybt over tingene og skabe vidunderlig musik, spille på sin harpe og synge for sig selv, medens lammene brægede, og fårene græssede fredeligt omkring ham.
Fra den dag da profeten havde sendt bud efter David og salvet hans hoved

med olie, havde hans tanker kredset om Gud, som havde skabt denne smukke verden. Gud forekom ham nu meget nær. Den strålende sol, de stærke vinde og urokkelige bjerge, alt talte til ham om den vældige og uforanderlige Gud, der vogtede over sit folk som en kærlig Fader.
En dag kom der en tjener for hurtigt at tage David med sig bort fra bjergene. David måtte tage sin harpe med og med det samme komme til kong Saul, der var syg og meget ulykkelig, og han mente at musik kunne berolige hans syge sind.
David var betaget over at skulle besøge den store krigerkonge — men hvor så han streng ud, hvor tungsindig. David tog sin harpe og begyndte at spille; han sang sine sange om himlen og bjergene, om cedertræerne, de legende lam. Efterhånden oplivede den blide musik kongens melankolske sind, så han var i stand til at rejse sig og vende tilbage til sin hær.
Israelitterne havde slået lejr på en bjergskråning og filisterne var på den modsatte bjergskråning. Et smalt vandløb snoede sig gennem dalen mellem dem, og begge hære var nu klar til kamp.
Hver dag sendte filisterne deres kæmpestore kriger, Goliat fra Gat, fuldt bevæbnet, med en skjoldebærer foran sig, frem på bjergsiden for at råbe tværs over dalen: „Vælg jer en mand og lad ham komme herned til mig! Hvis han kan tage kampen op med mig og dræber mig, vil vi være eders trælle og trælle for jer." (1. Sam. 17:8-9.)
Israels hær skælvede, da de hørte disse ord, og ingen af mændene var tapre nok til at kæmpe alene med den kæmpestore filister.
En morgen kom David ind i lejren for at hilse på sine brødre. Han hørte Goliats stemme tordne tværs over dalen, og spurgte sine brødre, hvem der ville besvare udfordringen. Han blev forbavset da han så, at alle israelitterne var bange. David sagde, at han ville gå ud for at kæmpe mod filisteren.
Derfor gik David direkte hen til kongens telt, men da kong Saul så den unge hyrde, sagde han mildt: „Du kan ikke gå hen og kæmpe med den filister; thi du er en ung mand, og han har været kriger fra sin ungdom."
Men David sagde til Saul, at han havde vogtet sin fars får, og at en løve og en bjørn var kommet og havde taget et lam fra flokken. Han havde forfulgt dem og frelst lammet; og da løven sprang på ham, dræbte han den. „Herren, som har reddet mig fra løvers og bjørnes vold, vil også redde fig fra denne filisters hånd."
„Gå", sagde kongen, „Og Herren være med dig." (1. Sam. 17:33-37.)
David afslog kong Sauls tilbud om at låne hans egen hjelm, sværd og skjold, fordi de var altfor tunge for ham. Ubevæbnet, med undtagelse af sin hyrdestav, sin hyrdeslynge og fem glatte sten, som han samlede op fra vandløbet, gik David dristigt frem for at møde kæmpen.
Goliat var meget vred, da han så, at israelitterne kun havde sendt en hyrdedreng for at møde ham. „Er jeg en

hund, siden du kommer imod mig med en stav?" råbte han.

„Du kommer imod mig med sværd, spyd og kastevåben", råbte David, „men jeg kommer imod dig i Hærskarers Herrers, Israels slagrækkers Guds, navn, ham du har hånet... I dag giver Herren dig i min hånd; jeg skal slå dig... for at hele jorden kan kende, at der er en Gud i Israel." (1. Sam. 17:43-46.)

David løb derpå frygtløst frem mod kæmpen. Han anbragte en af de små sten i sin slynge, og kastede den med en sådan erfaren styrke, at den ramte filisteren og trængte dybt ind i panden på ham. Goliat faldt tungt til jorden.

Da filisternes hær så, at deres tvekæmper var død, flygtede de med rædselsskrig til deres eget land, efterladende deres telte bag sig.

David blev Israels folkehelt. Han fik ikke lov til at vende tilbage til sine får. Han fik en høj stilling i hæren, og alle lovpriste ham, elskede ham, og sang sange om ham.

Hvilken slags fugl har en kam på hovedet? Du vil kunne se to sådanne fugle, hvis du udfylder alle de rammer, hvor der er en sort plet. Hvad er det for nogle fugle?

Den præsiderende biskop taler til ungdommen om:

Tiende

BISKOP JOHN H. VANDENBERG

Ungdommen af i dag ønsker at kende grunden til det, som de bliver bedt om at gøre. Dette ønske om at vide „hvorfor" kan vokse til et stort karaktertræk, hvis det anvendes på den rette måde, fordi det er vigtigt at gøre den rette ting på den rette måde.
For eksempel tilrådede Præsident David O. McKay os: Tiende skal ikke betales med en selvisk baggrund for øje. Et menneske, som blot betaler tiende for at bevare sit navn på fortegnelsen over medlemmer, der betaler tiende, vil modtage sin belønning selvfølgelig; han vil få sit navn på fortegnelsen. Sandelig, det menneske har fået sin belønning, lige som det menneske, som bad for at blive set og hørt af mennesker. Men den, som giver, fordi han holder af at hjælpe andre og at fremme retfærdighedens sag, som giver med taknemmelighed ihjertet får også sin belønning, for ved at give opnår man virkelig belønning. Ved at ofre sit liv for Kristus, skal mennesker vinde det.
Stort set tøver folk med at dele deres indtægter med andre. Dette må forstås således, at man tager hensyn til den kendsgerning, at et menneske tilbringer størstedelen af sin tilværelse med at tjene penge for at forsørge sig selv og sin familie. Unge mænd og kvinder, som lige er begyndt at tjene penge bliver ofte overrasket over den megen tid og anstrengelse, der går med det. Et menneske, som anstenger sig for at tjene penge må ligefrem føle, at han giver en del af sig selv, når han yder et bidrag.
Hvordan kan vi bedre vise vor kærlighed til Herren og Hans Kirke end ved at give noget, som virkelig er en del af os selv, noget som er et produkt af vor største anstrengelse? Det er en god ting, en fin ting at gøre.
De ti procent af vor indkomst, som vi betaler i tiende, hjælper med til at betale Kirkens driftsomkostninger. Det er for tiende, at vi bygger vore kirkebygninger og templer for der at tilbede og udføre hellige ordinanser. Det er tiende, som bringer missionærerne hjem ved afslutningen af deres mission. Det er tiende, som opretholder Kirkens læreanstalter — universiteter, kollegier, religiøse institutter og seminarier.
Foruden velsignelserne ved at vide at vor tiende opretholder sådanne værdifulde institutioner, modtager vi den åndelige belønning, som kommer af at overholde budene. Herren behøver ikke vore penge så meget, som vi behøver Hans velsignelser.
Betalingen af tiende er en hjælpsom bistand til at opnå ydmyghed, en egenskab som er usædvanlig i dag. Hvis vi betaler tiende af de rigtige grunde — fordi vi elsker Herren og ønsker at hjælpe med at opbygge Hans rige her på jorden — tager vi et skridt i retning af ydmyghed. Uselviskhed er et andet karaktertræk, som er sjældent, til hvilket formål tiendebetaling ydet med glæde og taknemmelighed er en udmærket øvelse.
Et ædelmodigt hjerte lader altid tvivlen komme Herren til gode. Tidligere da tiende af og til blev betalt i naturalier, var det et spørgsmål, som ofte opstod, især blandt ungdommen. Denne beretning er fortalt af en fader, som belærte sine sønner i at læsse en tiendedel af det bedste hø og overbringe det til biskoppens pakhus som tiende. Drengene, som havde hjulpet til under væksten, høsten og opbevarelse af høet protesterede: „Hvorfor skal vi tage det bedste? Hvorfor skal vi ikke blot tage høet, som det ligger?"
Faderens svar standsede yderligere diskussion: „Når jeres moder og jeg bad om at få jer børn, bad vi Herren om at give os det bedste, som Han havde, og det gjorde Han."
Der er mange steder, hvor man bruger penge, og det at lære hvad der er den bedste måde at bruge dem på, er en værdifuld lektie på et hvert alderstrin. Enhver, som har prøvet at betale tiende, efter at alt andet er betalt, ved, at denne metode aldrig fungerer godt. En eller anden har sagt, at ingen nogensinde har nok penge til at betale tiende. Det virkelige spørgsmål er, om man har tro nok eller ej til at betale tiende.
Tiende er noget som er beslægtet med fasten som en metode til at udvikle selvbeherskelse. Et menneske, der kan beherske sin appetit ved at afslå et måltid mad, når han er sulten, kan sædvanligvis bedre beherske sine selviske lyster ved gladeligt at betale tiende. Erfaringer viser, at en af årsagerne til de problemer, som mange unge mennesker har i dag, er, at de aldrig er blevet nægtet noget. En ung mand, som var ødelagt af narkotiske midler, hævdede, at hans forældre altid havde givet ham det, som han bad om. Hvor væsentligt det er for ungdommen at indse, at styrke kommer af at være i stand til at udøve selvbeherskelse, og at glæde må vindes ved personlig opofrelse og anstrengelse.
Det at betale tiende er en form for gudsdyrkelse. Når et menneske kommer til forståelse af Herrens store kærlighed til ham og hver enkelt person, føler han et stærkt ønske om en højere form for gudsdyrkelse, og tiende er et naturligt svar på dette ønske. I disse tider bliver vi ikke bedt om at ofre vore liv for Herren, men vi kan give produktet af arbejdet i livet i form af tiende. Den forhenværende Præsident Stephen L. Richards af Det første Præsidentskab sagde i sin bog „Tiendeloven": „Hvert menneske, som betaler sin tiende, skulle være glad ved at gøre det." Jesu Kristi Evangelium er et glædens Evangelium. Mennesket er til for at kunne nyde glæde. Når et menneske betaler sin tiende uden glæde, bliver det berøvet en del af velsignelsen. Han må lære at give og være glad, villig og fornøjet, og hans gave vil blive velsignet. For at vi kan modtage mere glæde, er vi nødt til at betale hyppigere. Vet at betale tiende hele året igennem kan vi forøge ikke blot vor glæde ved at give, men ved at praktisere det. Jeg kan kraftigt og varmt anbefale jer at betale jeres tiende, når I modtager jeres midler, ikke blot fordi det vil være lettere,

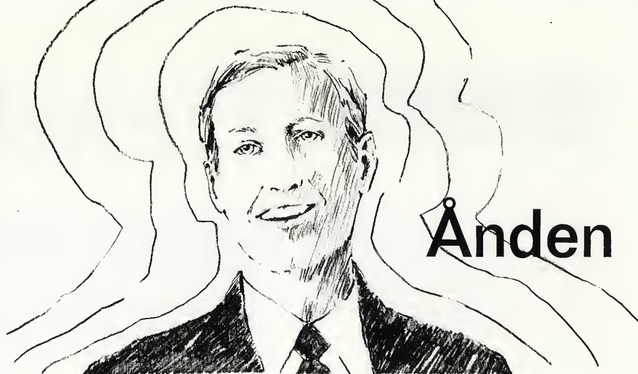
men fordi større velsignelser vil komme til jer.

Vi vier vore liv til denne Kirkes fremgang, for Guds sag. Den, som giver af sig selv med en gave, giver næring til tre — sig selv, hans hungrende nabo og mig. Så tiendeloven er indbefattet af Evangeliet, og det er ægte gudsdyrkelse og sand anerkendelse af Guds herredømme. Der bruges styrke og energi i livet til den sag, og det giver til gengæld et rigt liv i kærlighed og tjeneste, for hvilket Kristus kom. Det er målet for sand religion. I det omfang af dets helligholdelse kan ethvert menneske bestemme for sig selv livskraften i sin egen tro og kærlighed til Gud. En profet har sagt: „Tiende skal være helliget Herren." Det vil blive helliget dig, hvis du giver af et kærligt, glad og villigt hjerte. O

Hvis du ler
ad mit ansigt,
ler du ad Gud;
hvis du ler
ad mit tøj,
ler du ad
min skrædder;
hvis du ler ad
mine handlinger,
ler du ad mig.

Estisk ordsprog

Ånden

For et stykke tid siden var Søster Packer og jeg i New Hampshire for at tale til lederne af Federated Womans Clubs i staten som afslutning på deres flere dages kongres over emnet „Projektørlys på ungdommen — Religion". En der var blevet omvendt til Kirken, Søster Buswell, var blevet bedt om at synge en solo som afslutningsnummer på programmet. Svære numre er lette for hendes veltrænede kontraaltstemme. Hun blev præsenteret som et medlem af Kirken, hun stod frem og sagde: „De små børn i vor Kirke elsker at synge. Kunne I tænker jer at høre et potpourri, som er det bedste børnene ved, og de voksne med?" Så sang hun med ærbødighed alle versene fra en af de populære børnesange.

Medens hendes smukke stemme genlød i salen, strømmede en varm ånd og følelse ind i lokalet. Hun kunne have valgt andre numre — måske kunne hun have valgt at synge som en, der ville fremkalde beundring fra de tilstedeværende og vise kvaliteten og rummeligheden i hendes stemme. Ofte føler ledere inden for musikken nødvendigheden og ansvaret for „forbedring" og at „indføre kultur" i vore gudstjenester ved at fremføre musik, som enten er verdslig eller sekterisk og udelukkende valgt, fordi det viser deres evner, men som ikke er svarende til ånden i Evangeliet. Sådan deres evner, men som ikke svarer til ånden i Evangeliet. Sådan musik har måske en vigtig opgave, men ikke ved vore gudstjenester.

Nogen vil nu sige, at jeg ikke ved meget om musik, og det vil jeg hurtigt indrømme, men jeg ved imidlertid, hvornår Herrens ånd er til stede, og den hengiver sig ikke ofte til musik, som blot bliver godt og værdigt fremført; endnu mindre når musikken er fremkaldt af „verdens" stemme, hvor klart og tydeligt det end kan lyde.

Den ligefremhed og ærbødighed, med hvilken Søster Buswell sang denne ligefremme børnesang, bevirkede, at der skete noget åndeligt. Hun fortsatte med en anden børnesang, og så, før hun sluttede af med et enkelt vers af „O, min fader", sang hun en engelsk mormonsang, som stiller et spørgsmål, på en stridbar måde. Det er et interessant spørgsmål. „Skal vi svigte vore pagter?"; sangen protesterer kraftigt: „Nej."

Samlet vil og kan ungdommen ikke svigte deres pagter, men individuelt har jeg set dem gøre det — svigte og falde bort.

Ikke altid lægger man mærke til, at Lehi's syn placerer den største prøve hos dem, der har fulgt „jernstangen" til dets bestemmelsessted. Lyt omhyggeligt til Nephi's ord:

„Og jeg så en jernstang, og den strakte sig langs med flodens bred og, førte til træet, hvor jeg stod.

Og jeg så utallige folkeskarer, hvoraf mange trængte sig frem for at komme til den sti, der førte til træet, hvor jeg stod.

Og det begav sig, at jeg så andre trænge sig frem, og de kom og fik fat på enden af jernstangen og de trængte sig frem gennem den tætte tåge og holdt fast ved jernstangen, lige til de kom hen og kunne nyde af træets frugt.

som en veltalende stemme

AF ÆLDSTE BOYD K. PACKER af de Tolv Apostles Råd

Og efter at de havde spist af træets frugt, så de sig omkring, som om de var skamfulde.

Og jeg så mig også omkring og opdagede på den anden side af floden en stor og rummelig bygning, og den stod lige som i luftern, højt over jorden.

Og den var fyldt med folk, både gamle og unge, både mænd og kvinder, og deres påklædning var meget fin, og de stod og spottede og pegede fingre ad dem, der var kommet og som havde nydt af frugten.

Og efter at de havde smagt frugten, skammede de sig over for dem, som hånede dem, og de gik på forbudne stier og gik fortabt." (1. Nephi 8:19-21, 24-28.)

Læg mærke til, at prøvelsen kom efter de havde fulgt jernstangen, efter at de havde smagt frugten. (Forklaringen på disse symboler gives i 1. Nephi 11. kapitel.)

Hvad er prøvelsen? Hvorfor gik de fortabt? Det havde noget at gøre med at blive skamfulde, så man kunne se det på deres ansigter, eller fordi de blev spottet, latterliggjort og peget fingre ad.

Hvordan kan vi undgå at falde fra?

For det første — vær årvågen nok til at vide at udfordringen, når den kommer, er individuel. Mens Zions ungdom ikke vil svigte deres pagter, kan du risikere det.

Mange af jer forestiller jer med urette, at hvis en moderne Johnston's hær (Johnston's hær blev beordret mod Mormonerne af den amerikanske Præsident Buchanan i 1858, Enc. Americana, Afsnit 9, side 544) truede Kirkens eksistens, ville I befinde jer i Echo Canyon (Echo Canyon, nordøstlige del af Salt Lake City, hovedkvarteret for forsvarstropperne) for at melde jer som soldater, for at forsvare troen. I tager fejl i jeres forståelse, fordi udfordringen ikke kommer som en hær mod Kirken, men som Djævelen mod jeres individuelle vidnesbyrd.

Nær afslutningen af et kursus til min doktorgrad blev jeg indtegnet sammen med tre andre i en filosofisk klasse. To af os fuldendte vore doktorgrader; de to andre skulle netop til at indlede deres højere uddannelse.

Der opstod en uenighed mellem den anden lægekandidat og mig. Professoren dæmpede behændigt striden uden at tage parti. Diskussionen blev voldsommere og de to andre studerende tog parti, én på hver side.

Så der stod vi, to stridende med hver en sekundant. Problemet udviklede sig og blev større, og hver dag forlod jeg klassen endnu mere ulykkelig. Hvorfor skulle jeg tage mig af det? Det bekymrede mig, fordi jeg havde ret, og han havde taget fejl, og jeg vidste det, og jeg mente, at også han vidste det. Endnu var han i stand til at overvinde mig i enhver diskussion. Hver dag følte jeg mig mere utilstrækkelig, mere tåbelig og mere fristet til at kapitulere.

Så hændte en af de mest betydningsfulde oplevelser i hele min studietid. En dag, da vi var ved at forlade klassen gjorde hans sekundant en bemærkning: „Du taber, gør du ikke?" Der var ingen stolthed tilbage til at forhindre mig i at samtykke klart: „Ja, jeg taber."

„Ved du, hvad der er i vejen med dig?" spurgte han.

Jeg blev interesseret og svarede: „Det ville jeg meget gerne få at vide."

„Problemet med dig er, at du er ved at kæmpe dig ud af sagens sammenhæng."

Jeg spurgte ham, hvad han mente, for jeg vidste det ikke, og han kunne ikke forklare det. Han sagde blot: „Du er ved at kæmpe dig ud af sagens sammenhæng."

Den nat tænkte jeg uafbrudt på problemet. Det var ikke et spørgsmål om rang eller anseelse — det var større og vigtigere end det. Jeg var blevet slået i mine anstrengelser for at forsvare et princip, som var sandhed. Hans fremstilling: „Du er ved at kæmpe dig ud af sagens sammenhæng" blev i mit sind. Til sidst i min ydmygelse knælede jeg ned i bøn til Herren. Så kendte jeg svaret.

Næste dag vendte vi tilbage til klassen, denne gang for at blive ved sagens sammenhæng. Da diskussionen begyndte lod jeg som om, jeg var fortrolig med filosofisk terminologi og havde læst en bog eller to derom, i stedet for at mumle nogle opstyltede blaserte, filosofiske erklæringer — og i stedet for at sige: „Den priorate erhvervelse af intelligens som kommer af ydre søgen af oplysninger," blev jeg ved sagen og sagde: „Åbenbaring fra Gud."

Pludselig fik sagen en anden vending, og jeg blev reddet fra tilintetgørelse og lærte en lektie, som jeg aldrig vil glemme. Jeg stod i gæld til den fordringsløse studerende, som var kom-

met med den bemærkning, som jeg havde lært så meget af.

Til de studerende vil jeg sige: Lær, søg og find kundskab, tag stadigvæk høje eksamener; opnå høje stillinger, inden for det fag, som I har valgt. I behøver ikke at være mindre kloge eller umodne ved at pålægge jeres religiøse overbevisning for andre. Men når I diskuterer Kirken eller Evangeliet, så vig ikke bort fra sagens sammenhæng.

I må ganske vidst ikke overtale nogen til at acceptere jeres synspunkter. Vær kloge nok til at vide, når I ikke skal prøve. I kan imidlertid informere dem fuldstændigt om Kirken, så de ved, ligegyldigt, om de accepterer eller ej, hvad det drejer sig om. Lær dem derfor tro, omvendelse og dåb.

Ved universitet findes der et antal kurser, som kræver forudsætninger. For eksempel kan man ikke tilmelde sig et kursus for viderekommende i kemi uden først at have bestået et grundlæggende kursus. For at indskrive sig på en højere læreranstalt, må man først have bestået studentereksamen eller noget tilsvarende.

Tager I først et kursus for viderekommende uden forudsætninger eller tilsvarende øvelse, vil det sandsynligvis mislykkes for jer. Uden kendskab til de grundlæggende principper i et fag, må man misforstå endog afvise begyndelsesgrunde, som er direkte knyttede til de grundlæggende principper indenfor et fag.

Der findes i Evangeliet nogle grundlæggende lærdomme, uden hvilke den dybere forståelse i nogle principper i Evangeliet vil blive misforstået; i virkeligheden fuldstændigt misforstået. For eksempel begrænsningen under hvilket Præstedømmet er uddelt, vil næppe kunne accepteres eller forstås af nogen, som ikke har gennemgået de grundlæggende principper i tro, omvendelse og den Helligånds gave.

Bliv aldrig skamfulde over Evangeliet, fordi mennesker ikke er enige med dig, og endog tilsyneladende er årvågne, intelligente og velmenende mennesker. Begynd ikke at vakle fordi du ikke kan forklare det „på deres terminologi", i „deres sammenhæng".

Anerkend at der må være behov for modsætningsforhold, at I ikke kan være helt populære hos alle, fordi I ikke både kan være noget og alligevel blive fuldstændig accepteret af alle.

Fristelsen er ikke ny. Moroni begyndte selv at sørge over sine svagheder og fejltrin, idet han prøvede at lære sandheden:

„Og jeg sagde til Ham: Herre folkene vil spotte over disse ting.

Og da jeg havde sagt dette, talte Herren til mig og sagde: Dårer spotter, men de skal komme til at sørge; og min nåde er tilstrækkelig for de ydmyge, så de ikke skal benytte sig af jeres svaghed.

Og dersom mennesker kommer til mig, vil jeg vise dem deres svaghed. Jeg giver menneskene svagheder for at de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; thi dersom de ydmyger sig for mig og har tro på mig, vil jeg gøre det svage stærkt for dem.

Se, jeg vil vise folkene deres svaghed, og jeg vil vise dem at tro, håb og kærlighed fører til mig — al retfærdigheds kilde." (Ether 12:23, 25-28.)

Vi trænger til flere mennesker som Søster Buswell i denne Kirke, der har inspiration til på et passende tidspunkt at blive ved Evangeliets sammenhæng, ikke fordi de ikke kan leve op til verden på dens betingelser, men fordi de ikke skammer sig over Jesu Kristi Evangelium, thi dette er Guds kraft til frelse for enhver som tror. (Paulus brev til Romerne, 1:16.)

O

Min søn, glem ikke hvad jeg har lært dig, dit hjerte tage vare på mine bud!

Thi en række af dage og leveår og lykke bringer de dig.

Godhed og troskab vige ej fra dig, bind dem som bånd om din hals, skriv dem på dit hjertes tavle!

Så finder du nåde og yndest i Guds og menneskers øjne.

Ord. 3:1-4

Blot en lærer

AF ÆLDSTE THOMAS S. MONSON, af De Tolv Apostles Råd
Tale givet ved den årlige 140. generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Vi hører ofte udtrykket „tiderne har skiftet", og måske er det rigtigt. Vor generation har været vidne til umådelige fremskridt i kampen for lægevidenskaben, transport, samfærdsel og udforskning, blot for at nævne nogle få. Der er imidlertid disse isolerede, standhaftige øer midt på det umådelige ocean af omskiftelser. For eksempel er drenge stadig drenge, og de fortsætter med at foretage sig de ting, som drenge holder af.

For nogen tid siden hørte jeg tilfældigt, hvad jeg er overbevist om, er en ofte gentaget samtale. Tre meget små drenge diskuterede deres fædres kræfter. En sagde: „Min fader er større end din fader," hvortil den anden svarede: „Godt, men min fader er klogere end din fader." Den tredie dreng forsvarede sig og sagde: „Min fader er læge," og så henvendte han sig hånende mod den ene dreng og sagde: „Din fader er kun lærer."

Da en af børnenes mødre kaldte, afsluttedes diskussionen, men ordene fortsatte med at give genlyd for mine ører. Blot en lærer. Blot en lærer. Blot en lærer. En dag vil hver af disse små drenge komme til at værdsætte den sande værdi af inspirerende lærere og vil med oprigtig taknemmelighed anerkende det uudslettelige indtryk, som sådanne lærere vil efterlade i deres personlige tilværelse.

„En lærer", som Henry Brook Adams bemærkede, „påvirker evigheden, han kan aldrig vide, hvor hans indflydelse standser", og denne sandhed passer på enhver af vore lærere; for det første læreren i hjemmet, for det andet læreren i skolen, og for det tredie læreren i Kirken. Måske husker I og jeg bedst den lærer, som havde mest indflydelse på os. Hun har hverken nogen tavle eller bestået eksamen fra en læreranstalt, men hendes lektier var evige, og hendes omsorg var ægte. Ja. Jeg taler om en moder, og i samme åndedrag medtager jeg faderen, i virkeligheden er ethvert forældrepar lærere.

Eleven i en sådan lærers guddommeligt udpegede klasseværelse — og sådan er forholdet i virkeligheden med det lille barn, der kommer til jeres eller mit hjem — er en yndig ny blomst blandt menneskene, neddalet fra Guds eget hjem for at blomstre på jorden.

Den første tid, hvor man lærer den lille, iler af sted, og gunstige lejligheder er forgængelige. Forældre, som opsætter deres udførelse af deres ansvar som lærere, vil i årene, der kommer, opnå en bitter erfaring med den ofte gentagne talemåde „Det kunne have været."

Skulle et forældrepar behøve yderligere instruktion til at begynde den pålagte gerning, som det er at undervise om Gud, lad dem da huske på, at den stærkeste forbindelse af følelser i verden hverken fremkaldes af nogen stor kosmisk begivenhed eller findes i romaner eller historiebøger — men alene af forældre, som ser ned på et sovende barn. „Skabt i Guds billede", dette herlige skriftsted fra bibelen får en ny og klingende betydning, når forældre gentager dette for dem selv. Hjemmet kaldes et himmelsk tilflugtssted, og kærlige forældre lærer deres børn at

„bede og vandre retskaffent for Herren". (L & P 68:28.) Sådanne inspirerede forældre gør sig ikke egnet til beskrivelsen „Kun en lærer".

Lad os som næste punkt betragte læreren i skolen. Uundgåeligt fremkommer den grådkvalte morgen, da hjemmet overgiver en del af dets læretid til klasseværelset. Johnny og Nancy følger den glade skare, som hver dag går fra hjemmet til skolens klasseværelse, og der opdages en ny verden, hvor vore børn møder deres lærere.

Læreren skærper ikke blot forventninger og ambitioner hos eleverne, men påvirker også deres standpunkter mod deres fremtid og dem selv. Hvis han ikke er opmærksom, efterlader han ar i de unges liv, som gør meget ondt i deres selvagtelse, og som forvrænger deres billede af dem selv som levende skabninger. Men hvis læreren holder af sine studerende og har store forventninger til dem, vil deres selvtillid vokse, deres evner vil udvikles og deres fremtid vil være sikret.

Uheldigvis finder vi disse få lærere, som frydes ved at ødelægge tro, snarere end at bygge bro til gode tilværelser. Vi må altid huske at styrken til at lede, også findes til at vildlede, og styrken til at vildlede, er at ødelægge.

Præsident J. Reuben Clark, Juniors ord: „Den som sårer, ødelægger og lemlæster en sjæl, som fremmaner tvivl eller ødelægger tro i de højeste sandheder, vil Gud holde strengt ansvarlig, og hvem kunne tænke sig, hvor langt et menneske vil synke, som forsætligt skader et andet menneskes chance for celestial herlighed?" (Udødelighed og evigt liv, bind 2, side 128.)

Da vi ikke har kontrol over klasseværelset kan vi i det mindste forberede eleven. I spørger: „Hvordan?" Jeg svarer: „Sørg for en vejleder til herligheden i Guds celestiale rige, blot et barometer til at skelne Guds sandheder og menneskehedens teorier."

For adskillige år siden holdt jeg sådan en vejleder i hånden. Det var et bind af Skriften, det vi almindeligvis kalder „Tre i én", som indeholder Mormons Bog, Lære og Pagter og Den Kostelige Perle. Bogen var en gave fra en kærlig fader til en smuk blomstrende datter, som omhyggeligt fulgte hans råd. På den første side havde hendes fader skrevet disse inspirerede ord:

Den 9. april 1944

Til min kære Maurine

At du må have et bestandigt ønske om at skelne mellem sandheden og vildfarelsen i menneskehedens livsanskuelse og således vokse i åndelighed og tiltage i kundskab, giver jeg dig denne hellige bog til at studere ofte og at værne om igennem din tilværelse.

Din hengivne fader
Harold B. Lee.

Jeg stiller spørgsmålet: „Kun en lærer?"

Lad os til slut vende os mod læreren, som vi normalt møder om søndagen — læreren i Kirken. I sådanne omgivelser mødes tidligere generationers historie, håbet om vor tid, og løfterne om fremtiden. Især her underviser læreren os om, at det er let at være en farisæer, men svært at være discipel. Læreren dømmes af eleverne, ikke alene hvordan han underviser, men også hvordan han lever.

Apostlen Paulus gav råd til Romerne: „Du, som lærer andre, du lærer ikke dig selv, du, som prædiker, at man ikke må stjæle, du stjæler, du, som siger, at man ikke må bedrive hor, du bedriver hor." (Pauli brev til Romerne, 2:21-22.)

Paulus den inspirerede og dynamiske lærer viser os et godt eksempel. Hemmeligheden bag hans succes afsløres gennem hans oplevelser i det uhyggelige fangehul, hvor han var indespærret. Paulus kendte lyden fra soldaternes trampende fødder og den klirrende lyd fra lænkerne, der holdt ham fangen. Da fangevogteren, som syntes at være imødekommende, bøjede sig mod Paulus og spurgte ham om han behøvede vejledning med hensyn til, hvordan man skulle opføre sig over for kejseren, sagde Paulus, at han havde en vejleder — Helligånden.

Den samme ånd vejledte Paulus, da han stod midt iblandt bakkerne i Mars og læste skriftstedet: „For en ukendt Gud" og erklærede: „Det, som I således dyrker uden at kende det, det forkynder jeg jer."

Gud, som skabte verden og alt, hvad der er i den, bor ikke i templer gjorte med hænder; han, som jo selv giver alle liv og ånde og alt andet; thi i ham lever og røres og er vi, thi vi er også af hans slægt. (Ap. G. 17:23-25, 28.)

Endnu én gang: „Kun en lærer?"

I hjemmet, i skolen, i Guds hus findes én lærer, hvis tilværelse overskygger alt andet. Han lærer om liv og død, om pligter og skæbner. Han lever ikke for at blive betjent, men for at betjene, ikke for at modtage, men for at give, ikke for at redde sit eget liv, men for at ofre sig for andre. Han beskrev en kærlighed, som er smukkere end begær, en armod rigere end skatte. Det er sagt om denne lærer, at han underviste med myndighed og ikke lige som de skriftkloge.

I verden i dag, hvor mange mennesker er grådige efter guld og hæder, (Se Matt. 11:19) og som er præget af livsanskuelser som „udgiv eller opgiv", lad os da huske, at denne Lærer aldrig nedskrev — en gang skrev Han i sandet og vinden ødelagde for stedse, hvad Han havde skrevet. Hans love var ikke indgraveret i sten, men kun i menneskehjerter. Jeg taler om Mesteren selv, Jesus Kristus, Guds Søn, Frelseren og Forløseren for hele menneskeslægten.

Når de helligede lærere reagerer på Hans blide opfordring: „Kom, lær af mig" bliver de belært, men de får også del i Hans guddommelige styrke. Det var min oplevelse, da jeg som lille dreng kom under indflydelse af sådan en lærer. I klassen i vor søndagsskole underviste hun os om verdens skabelse, Adams fald, Jesu sonende offer. Hun medbragte i klasseværelset så ærede gæster som Moses, Joshua, Peter, Thomas, Paulus og Jesus Kristus. Skønt vi ikke så dem, lærte vi at elske, ære og efterligne deres gerninger.

Hendes undervisning blev aldrig så dynamisk eller dets indhold mere uforglemmeligt som en søndag morgen, da hun bedrøvet bekendtgjorde for os, at en af vore klassekammeraters moder var død. Vi havde savnet Billy den morgen, men vi kendte ikke grunden til hans fravær. Lek-

tien bragte emnet: „Saligere er det at give end at modtage." Halvvejs gennem lektien lukkede vor lærer lektiehæftet og åbnede vore øjne og ører og vore hjerter mod Guds herlighed. Hun spurgte: „Hvor mange penge har vi i pengekassen til selskabelighed?"

Skønt vi var i dårligt humør kom svaret hurtigt og stolt: „4 dollars 75 cents."

Så foreslog hun lige så blidt: „Billy's familie har hårdt brug for penge og er nedbrudte af sorg. Hvad synes I om evt. at besøge familien nu til morgen og forære dem jeres penge?."

Aldrig nogen sinde vil jeg glemme den lille skare, som gik på vejen, kom ind i Billy's hjem, hilste på ham, hans broder og søstre og faderen. Hans moder var mærkeligt nok allerede borte. Jeg vil altid sætte pris på tårerne, der funklede i alles øjne, da den hvide kuvert, som indeholdt vore kostbare penge til selskabelighed, blev overrakt af vor lærers spinkle hånd til den nødlidende, sorgbetyngede faders hånd. Vi sprang omkring på vor tilbagetur til Kirken og vore hjerter var lettere og lysere end de nogensinde havde været; vores glæde mere fuldkommen og vor forståelse dybere. En af Gud inspireret lærer havde undervist sine drenge og piger i en uforglemmelig lektie om sand gudsdyrkelse. „Saligere er det at give end at modtage."

Vi kunne godt have gentaget disciplenes ord, som de sagde på vejen til Emmaus: „Brændte ikke vort hjerte i os, mens han talte til os på vejen og lukkede skrifterne op for os." (Lukas 24:32.)

Jeg vender tilbage til den først nævnte samtale. Da drengen hørte de hånende ord „Min fader er større end din," „Min fadere er klogere end din," „Min fader er læge," kunne han godt have svaret: „Din fader er måske større end min, og din fader er måske klogere end min, din fader er måske pilot, ingeniør eller læge, men min fader, *min fader er lærer.*"

Må enhver af os altid fortjene en sådan oprigtig kompliment, beder jeg ydmygt i Mesterens, Guds Søns, Den Herre Jesu Kristi navn. Amen. ○

Stol på Herren
af hele dit hjerte,
men forlad dig ikke
på din forstand;
hav ham i tanke
på alle dine veje,
så jævner
han dine stier.
Hold ikke dig selv
for viis, frygt
Herren og vig
fra det onde;
så får du helse
for legemet,
lindring for
dine ledemod.

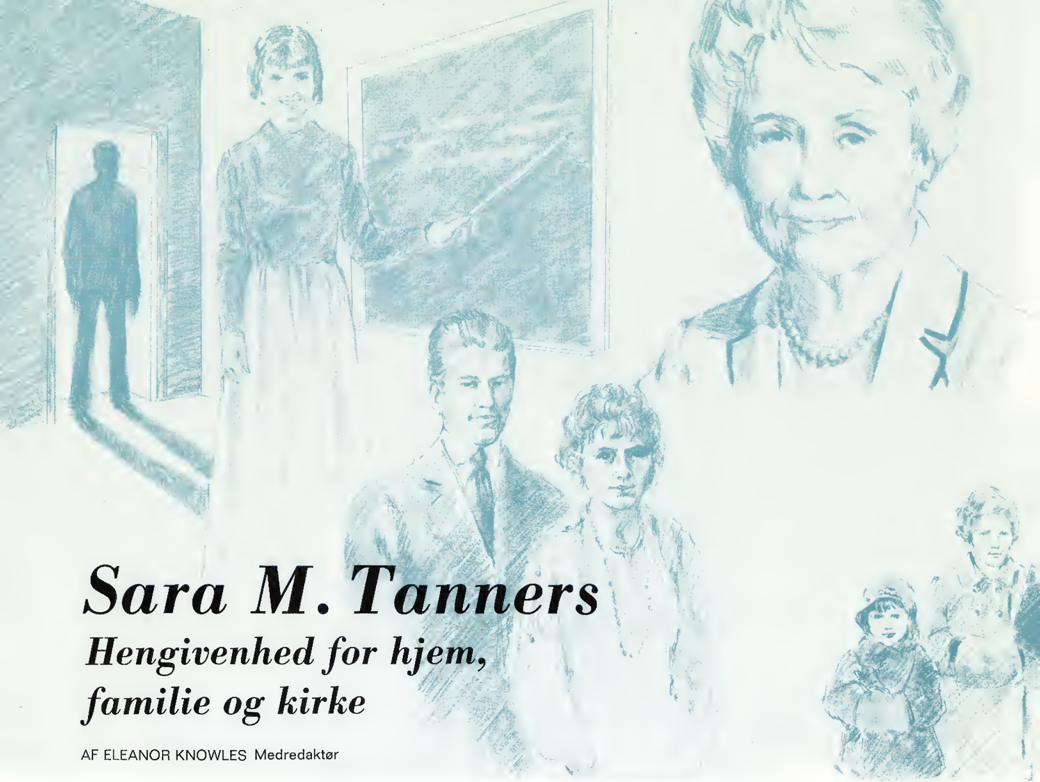
Ord. 3:5-8

Orgel-akkompagnement til nadververs i november

Senior søndagsskole:
„Og I skal forstå sandheden og sandheden skal frigøre jer." (Johannes Evang. 8:32.)

Junior søndagsskole:
„Lad os elske hverandre, thi kærligheden er af Gud." (1. Johannes 4:7.)

Roy M. Darley

Sara M. Tanners
Hengivenhed for hjem, familie og kirke

AF ELEANOR KNOWLES Medredaktør

„Hun viste sig de krav voksen, han stillede, opgav de ting i livet, der ville have moret hende, for at indtage den ærefulde stilling som kvinde og som hustru . . ." (John L. Clarke, Præsident for Ricks College.)

Da den unge lærerinde var på vej til sin første stilling i den lille skolebygning i Hill Spring, Alberta, Canada, anede hun intet om, at hele hendes livsløb i løbet af nogle få måneder ville bilve ændret, og at hun i hele resten af sit liv ville komme til at rejse over hele verden ved sin mands side, træffe konger, betydningsfulde regerings-embedsmænd og personer af alle racer og trosbekendelser.

Sara Isabelle Merrill havde tilbragt hele sit liv på nogle få måneder nær i Canada (hun var født i Lehi, Utah), hvor hendes fader var blevet kaldet til at hjælpe med at bygge huse til de Sidste Dages Hellige familier, der var engageret i et projekt med kunstig vanding for den canadiske regering. Hun gik i skole i Margrath, Hill Spring og Calgary, og tog eksamen fra et lærerkollegium i Calgary.

I skolen i Hill Spring traf Sara den høje, kønne Nathan Eldon Tanner, skolens nye forstander og lærer for de højere klasser. De forelskede sig, og en kold, snevejrsdag i december 1919 giftede de sig. (De blev senere beseglet til hinanden i Alberta-templet efter indvielsen af templet i august 1923.)

Med sit ægteskab opgav Sara Tanner enhver tanke om en fuldtids karriére uden for hjemmet, og hun anvendte sin energi på at skabe et hjem og støtte sin mand i hans kirkelige, borgerlige, regeringsmæssige og professionelle opgaver. I løbet af de næste 5 år — medens de kæmpede for at skabe et hjem og gøre hans uddannelse færdig, blev de velsignet med fem dejlige døtre: Ruth, Isabelle, Zola, Beth og Helen. (De er nu allesammen gift, og præsident og søster Tanner har nu 26 børnebørn og et oldebarn.)

For nylig ærede Ricks College i Rexburg, Idaho, søster Tanner som deres „Årets kvinde". Den hædrende omtale, der fulgte med belønningen, indeholdt nogle ord fra præsident John L. Clarke — citeret ovenfor — samt følgende hyldest, som er en udmærket beskrivelse af Sara Tanners hengivenhed for sit hjem og sin familie:

„Tidligt i livet begyndte du at udvikle den ideelle kvindes egenskaber. Du har udviklet dig gennem kulturelle aktiviteter, som f. eks. malerkunst, litteratur, historie, musik og skuespil-

kunst, som altsammen har beriget dit liv. Du har skildret kernen i ægte moderskab gennem dine huslige interesser og tilførelse af værdier til hjemmet, samt din magtfulde hengivenhed for hjem og børn." Det blev også bemærket, at „hun har været et eksempel på kærlighed til Gud gennem sin tjeneste som lærerinde i de offentlige skoler, i mange af Kirkens organisationer og som leder i mange af hjælpeorganisationerne".

Da præsident Tanner indtog en fremskudt stilling i Albertas regering som lovgiver og derefter som kabinetsembedsmand, var hans elskede „Sally" ved hans side, støttede ham og sørgede for, at der var fred og ro i hjemmet. Hans opgaver førte ham til Europa, De vestindiske Øer, Mexico, gennem de canadiske provinser, og til andre dele af verden, og når som helst, det var muligt, ledsagede hun ham. En betagende oplevelse dengang var det at blive inviteret til middag hos kong George VI. og dronning Elizabeth af England. De har også spist sammen med dronning Elizabeth II, prins Philip og andre notabiliteter.

Hvor som helst de har boet, har søster Tanner været aktiv i Kirken. Hendes tidligere uddannelse og erfaring som lærerinde har fundet god anvendelse, når hun har undervist i Primary, Søndagsskolen, Unge Kvinders GUF og Hjælpeforeningen. Hun har også udnyttet sine lederevner som præsidentinde for et wards Unge Kvinders GUF, for Hjælpeforeningen og som rådgiver i stavs-hjælpeorganisationer. Da Præsident Tanner blev præsident for Den vesteuropæiske Mission, blev søster Tanner specielt udnævnt til repræsentant i Europa for Unge Kvinders GUF generalbestyrelse — så hun kunne overvåge GUF-arbejdet i Europa; hun er den første i UKGUF, der har haft en sådan stilling. I 1964 blev hun og præsident Tanner hædret af GUF med Æres-Guld-Gleaner og Master-M-Mands belønningerne.

Da Præsident Tanner i 1960 blev kaldet til fuldtids tjeneste i Kirken som assistent til De Tovs Råd, betød det, at de måtte sige farvel til deres elskede, canadiske hjem, såvel som til familien (alle deres døtre har deres hjem i Canada). Uden at se sig tilbage, og uden fortrydelse, tog de imidlertid mod kaldet fra Det Første Præsidentskab og flyttede til Salt Lake City, hvor de skabte sig et nyt hjem. I dag har de deres hjem i en rummelig lejlighed med en imponerende udsigt over Saltsødalen og de omgivende bjerge.

Præsident og søster Tanner fejrede deres guldbryllup i december 1969 med en betagende to ugers ferie på Hawaii med 38 medlemmer af deres familie.
„For ca. 2 år siden spurgte min mand mig, hvorledes jeg kunne tænke mig at fejre vort guldbryllup." fortæller hun. „Eftersom vi ikke havde nogen reception ved vort bryllup tænkte han, at vi måske skulle holde en nu. ‚Ved du, hvad jeg virkelig har lyst til?' spurgte jeg ham. ‚Jeg kunne tænke mig at rejse til Hawaii med hele vores familie.' Han begyndte straks at lægge planer, og den 17. december mødtes vi alle i Seattle og fløj til Honolulu."
Eftersom Church College of Hawaii var ledigt på grund af juleferie, boede familien Tanner der, sov på sovesalene, spiste i cafeteriet og benyttede sig af mange af rekreationsmulighederne. På bryllupsdagen, den 20. december, overværede de forestillingen i Polynesian Cultural Center.
„Det var en rejse, hvor virkeligheden sandelig langt overgik forventningen," siger hun.
I Ricks College's omtale, står ordene „Høje, kvindelige egenskaber" og „inspiration for sin mand" som de øverste. Søster Tanner siger, at noget af det, der har haft størst indflydelse på hendes liv, er hendes tro på bønnens magt. „Jek fik meget tidligt et vidnesbyrd om bøn," siger hun. „Jeg husker så levende, at min bedstemoder fortalte, hvorledes hendes moder tog hende med ud på en tur i skoven, hvor hun lærte hende nøglen til bøn og formanede hende til altid at bede."
Selvom søster Tanner har mange interesser, er de allesammen underordnede i sammenligning med hendes hengivenhed for og kærlighed til sin mand og til familen. „For tiden er min eneste Kirkelige opgave den at være hustru til 2. rådgiveren i Det Første Præsidentskab," siger hun stolt, „og mit eneste ønske er at være den bedst mulige hustru for ham."
Sara Merrill Tanner har i sandhed påtaget sig rollen som kvinde og hustru og gjort den ære.

○

Frelse er et familieanliggende

AF PRÆSIDENT BRUCE R. McCONKIE
fra De Halvfjerds' Første Råd
(Tale ved den 140. årige Generalkonference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.)

Frelse er et familieanliggende.
Vi er allesammen medlemmer af Gud, den evige Faders familie. Vi er Hans åndelige børn. Vi levede hos Ham i en familie-enhed, før denne verdens grundvold blev lagt.
I en af vore storslåede, doktrinære sange synger vi:

Men har der jeg kun en Fader?
Hør fornuft og sandheds svar,
sig, hvad jeg vil evigt kende:
„Der jeg og en Moder har!"
Når min svage hytte lægges
ned i jordens kolde grus,
Fader, Moder, lad mig møde
eder i jert kongehus.
Når jeg har mit mål fuldkommet,
hvorfor I mig sendte her,
kald mig hjem med fælles stemme,
lad mig salig dvæle der!
(Nr. 195 i den blå sangbog.)

Medens vi endnu opholdt os i Hans nærhed, forordnede vor ophøjede og evige Fader Frelsens Plan, som skulle sætte os i stand til at gå fremad, udvikle os og blive Ham lig.
Denne evangeliske plan tilbød alle Guds børn den forret at få en jordisk prøvetid og håb om evigt liv. Vi modtog alle det løfte, at vi gennem Kristi forsoning skulle blive oprejst til udødelighed, og at vi skulle få evigt liv, dersom vi adlød Evangeliets love og ordinanser.
Nu er „evigt liv" betegnelsen for den livsform, som Gud, vor evige Fader, lever efter. Evigt liv er Guds liv, og Guds liv er evigt liv. Hvis vi altså opnår evigt liv, er det fordi vi går fremad, udvikler os og bliver Ham lig.
Hvis vi skal blive vor himmelske Fader lig, må vi åbenbart blive udødelige, ligesom Han er udødelig; vi skal opnå den karakter, den fuldkommenhed og de egenskaber, som Han besidder; vi skal opnå den magt, herlighed og det herredømme, som Han har, og vi skal skabe evige familie-enheder til os selv efter Hans evige families forbillede.
Det Evangelium, som Han har gengivet i denne forvaltning, er et Evangelium om evigt liv. Det er det samme frelsessystem, som alle profeterne og alle de hellige ejede i alle forvaltningerne.
Det består af de love og magter, hvorved vi kan blive fuldkomne, ligesom vor Fader i himmelen er fuldkommen, magter, hvorved vi kan skabe, fuldkomme og forevige vore egne, evige familie-enheder.
Gud, vor Faders storslåede værk var skabelse. Han var årsag til vor eksistens; vi blev født som medlemmer af Hans familie, og ved Hans kraft blev jorden og alt, hvad der er på den, til.
Og Gud har udført sit arbejde perfekt.
Kristi store værk var forløsningen. Gennem Hans forsoningsoffer oprejses alle mennesker til udødelighed, medens de, som tror og adlyder hele Evangeliets lov, oprejses til evigt liv. Og Kristus har udført sin gerning til fuldkommenhed.
Hvert eneste menneskes store værk er at tro Evangeliet, holde budene og at skabe og fuldkomme en evig familie-enhed. Og Sidste Dages Hellige

søger at udføre deres gerning så nær det fuldkomne som muligt.
Heraf følger, at alt, hvad vi har i Kirken, drejer sig om det celestiale ægteskab, og om at frelsen er et familieanliggende.
Fra det øjeblik, vi fødes til jordelivet, til det øjeblik, vi indgår ægteskab i templet, er alt, hvad vi har i hele evangelie-systemet, at forberede og kvalificere os til at indgå i ægteskabets hellige orden, der gør os til mand og hustru i dette liv og i den kommende verden.
Så fra det øjeblik vi er beseglet til hinanden med det hellige Præstedømmes magt og myndighed — magten til at binde på jorden, så det for evigt er beseglet i himmelen — fra det øjeblik er alt, hvad der har forbindelse med åbenbaret religion, beregnet til at hjælpe os at opfylde de vilkår og betingelser, der hører til vor ægteskabspagt, således at denne pagt vil være effektiv og have magt i det kommende liv.
Det celestiale ægteskab er derfor en afsluttende ordinanse i Evangeliet, den ordinanse i Herrens Hus, der sætter kronen på værket. Familieenheden er derfor den vigtigste organisation i tid og evighed.
Og derfor bør vi have mere interesse og større bekymring for vor familie end for noget som helst andet i livet.
Enhver vigtig bestemmelse bør træffes på baggrund af den virkning, den vil have på familieenheden. Vor bejlen, vor uddannelse, vort valg af venner, vort erhverv, vor hobby og stedet, vi skal bo; vort samfundsliv, de organisationer, vi tilslutter os og den tjeneste, vi yder menneskeheden; og frem for alt vor lydighed eller mangel deraf mod den åbenbarede sandheds standarder — alle disse ting bør bestemmes på baggrund af deres virkning på familie-enheden.
Der er intet i verden så betydningsfuldt som skabelsen og fuldkommengørelsen af familie-enheder af den art, der er påtænkt i Kristi Evangelium.
Og derfor siger Herren, når Han taler til ægtemænd: „Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og holde dig til hende og ingen anden.“ (L & P 42:22.)
Når Hans røst høres af hustruer, pålægger den dem den samme forpligtelse, som er pålagt deres mænd. Til dem begge befaler Herren: „Du skal . . . ej heller bedrive hor . . . eller gøre noget sådant.“ (L & P 59:6.)
Når Herren taler til forældre, befaler Han dem at opdrage deres børn i lys og sandhed, at undervise dem i Evangeliet samt ved eksempel at lære dem god opførsel.
Når Han taler til børnene, lyder Hans kendelse: „Vær lydige i Herren mod jeres forældre.“ (Ef. 6:1) og „Ær din fader og din moder“. (2. Mos. 20:12.)
Når Herren taler til familier lyder Hans råd således: „Elsk, hjælp og støt hverandre; adlyd hele Evangeliets lov; hold budene;
stræb efter at fuldkommengøre hver enkelt familiemedlems livsførelse; styrk den svage; kald jeres vildfarende, kære tilbage og fryd jer over deres fornyede, åndelige styrke.
Opsøg jeres slægt, som endnu ikke har modtaget Evangeliet, indbyd dem til at komme til Kristus og få del i Hans godhed; og
etabler forbindelse med jeres døde slægtninge i åndeverdenen og gør Evangeliets velsignelser tilgængelige for dem gennem tempelordinanser.“
Der står skrevet, at hverken er manden noget uden kvinden eller kvinden noget uden manden i Herren. I den fuldkomne familie i Kirken kunne man også sige, at hverken er forældrene noget uden børnene eller børnene noget uden forældrene i Herrens form for familie.
Det sande Evangelium drejer sig om familien. Fuldkommen frelse vil sige, at familie-enheden fortsætter i celestial herlighed. De, for hvem familieenheden fortsætter, har evigt liv; de, for hvem den ikke fortsætter, har ikke evigt liv, for himmelen er kun planlægning af en Sidste Dages Helliges familie ind i evigheden.
Den magt, hvorved frelsen kommer, er så stor, at den kan gøre en himmel af jorden og af mennesket en gud.
Det ædleste princip, der kan findes i menneskehjertet, er det, at familieenheden fortsætter i evighed, og at frelse er et familieanliggende.
I Jesu Kristi navn. AMEN.

○

> Ær med din velstand Herren, med
> førstegrøden af al din avl;
> da fyldes dine lader med korn,
> dine perser svømmer over af most.
> Min søn, lad ej hånt om Herrens
> tugt, vær ikke ked af hans revselse;
> Herren revser den, han elsker, han
> straffer den søn, han har kær.
>
> Ord. 3:9-12

Fra Missionens Præsidentskab

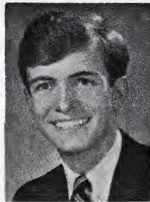
Mine kære, elskede søskende!
Det var så dejligt at se jer alle ved vore distriktskonferencer i september i Aarhus, Aalborg og København.
I, mine søskende, må være de bedste, de mest trofaste og vidunderlige folk i hele verden. Herren elsker jer og vil løse jeres problemer for jer gennem jeres store tro.
Det var en åbenbaring at mødes med jer, I gode mennesker, og give jer hånden og føle den store kærlighed I har til hinanden. Jeres smilende ansigter, jeres venlige hilsener — I dejlige unge familier — I ældre mennesker. Hvor jeg elsker jer — hvor jeg bekymrer mig for jer — og hvor må Herren elske jer, fordi I tjener Ham så godt!
Er det ikke en stor tilfredsstillelse at vide, at Han velsigner os i vore hjem, i vort daglige arbejde i vor mission? Vi kan drage så nær til Ham, som vi selv vil. Han kalder på os og siger: „Kom og tag de velsignelser I får gennem jeres trofasthed og lydighed," og „Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile."
Jeg antager, at I nu gennem mit budskab til jer kan vide, at jeg elsker jer og er taknemmelig for jeres store trofasthed.
Hvad er Hans store budskab?
Det er, at vi, de få, skal leve så godt, så nær til Ham, at vor indflydelse kan ses og mærkes over hele landet.
Det er at elske så meget, at tilgive så mange gange, at forstå, og at arbejde for den store sag. At tjene uden tanke på belønning og at vide, at vore velsignelser er utallige.
Nu har vi det store Hjemmeaften-program at arbejde med. Tager du del i det? Bed din nabo, dine venner, dine slægtninge om at overvære vore månedlige Familie-Hjemmeaftener i grenen, hvor medlemmer, venner, undersøgere og missionærer finder en fælles grundvold, hvorpå vort vidnesbyrd om det gengivne Evangelium kan opbygges.
Jeg håber, I vil føle samvittighedsnag, hvis I ikke udleverer jeres fem indbydelser hver måned til mennesker I kender. Det kan blive en stor aften i deres liv og vil hjælpe dem til at forstå Evangelieplanen.
Vi har brug for hver eneste af jer i hvert eneste hjørne af Danmark til at udsøge fem mennesker hver måned og tage dem med til mødet. I kan gøre det med Herrens hjælp. Nu kan enhver blive en missionær. Det er så let, planen er så storslået. I kan hjælpe missionen til at finde en udfordring til at belære og døbe.
Bed og fast om det, det er jeres arbejde, ingen anden kan gøre det for jer.
Gud velsigne os alle, så vi elsker hinanden og ønsker at samles om Hans sag.

Jeres hengivne broder
Paul L. Pehrson.
missionspræsident

P.S. Tak fordi I indtil nu har udført over 4700 ordinanser i templerne i år!

Ny statistiksekretær
Den 15. juni er ældste **Stuart Pearson** blevet kaldet som statistikseretær i den danske mission.
Ældste Pearson er søn af Mr. og Mrs. David G. Pearson, Salt Lake City, Utah, og ankom til Danmark den 13. oktober 1968. Han har arbejdet i Hillerød, Glostrup, Ringsted og Nørrebro, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Pearson i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

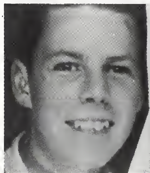

Ny assistent til missionspræsidenten
Den 15. juni er ældste **Richard D. Olsen** blevet kaldet som assistent til missionspræsident Paul L. Pehrson.
Ældste Olsen er søn af Mr. og Mrs. LeGrand Olsen, Salt Lake City, Utah, og ankom til Danmark den 13. oktober 1968. Han har arbejdet i Taastrup, Aalborg, Herlev og Glostrup, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Olsen i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny finanssekretær
Den 15. juni er ældste **Jay M. Jensen** blevet kaldet som finanssekretær i den danske mission.
Ældste Jensen er søn af Mr. og Mrs. Lyman M. Jensen, Salt Lake City, Utah, og ankom til Danmark den 20. oktober 1968. Han har arbejdet i Holte, Ballerup, Søborg, Hellerup, Bornholm og Hjørring, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Jensen i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny bogtrykker på missionskontoret
Den 28. juli er ældste **Alan L. Petersen** blevet kaldet som bogtrykker på missionskontoret.
Ældste Petersen er født den 27. juni 1947 i Provo, Utah, som søn af Mr. og Mrs. Joseph H. Petersen. Han kom til Danmark den 13. oktober 1968 og har arbejdet i København, Esbjerg, Skive, Næstved og Vejle, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Petersen i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny assistent til missionspræsidenten
Den 15. juni er ældste **Donald D. Hartman** blevet kaldet som assistent til missionspræsident Paul L. Pehrson.
Ældste Hartman er søn af Mr. og Mrs. William E. Hartman, Long Beach, California, og ankom til Danmark den 26. juni 1968. Han har arbejdet i Skive, Aalborg, Randers, Kolding, Herning, Fredericia og Odense, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Hartman i det ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

Ny sekretær til missionspræsidenten
Den 22. august er ældste **Terrell Orme** blevet kaldet som sekretær til missionspræsident Paul L. Pehrson.
Ældste Orme er født den 27. januar 1949 i Portland, Oregon, som søn af Mr. og Mrs. Samuel Orme. Han kom til Danmark den 20. oktober 1968 og har arbejdet i Århus, København, Odense, Esbjerg og Køge, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Orme i det store, ansvarsfulde kald, der nu er pålagt ham.

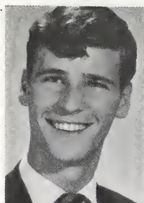
„Vejen til fuldkommenhed" for første gang på dansk

Præsident Joseph Fielding Smith's bog „Vejen til fuldkommenhed" foreligger nu for første gang på dansk.
I næsten 40 år har denne bog hørt til blandt mormonernes foretrukne evangeliske studiebøger. Den forkynder det uforanderlige i de hellige skrifters frelsende principper, der er de samme i dag som de har været for alle generationer siden tidernes begyndelse.
Men forfatteren skriver: „Og dog er det en kendsgerning, at disse principper, der aldrig forandres, alligevel i en vis forstand altid er nye — gamle og kendte ting klædes i nyt — de præsenteres ikke nødvendigvis altid på den samme måde. Og det er altid anvendelsen af de evangeliske sandheder i menneskets tilværelse, der giver dem deres væsentligste betydning".
Læseren kan glæde sig til at stifte bekendtskab med den måde, forfatteren har iklædt de evangeliske principper „nye klæder".
Bogen kan fås gennem enhver boghandel til samme pris, som den kan købes til gennem Distributions Centret eller grenspræsidenterne, nemlig kr. 25.00 incl. moms.

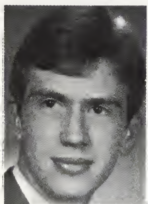

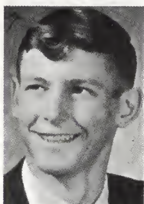
Ny bogtrykker på missionskontoret
Den 15. juni blev ældste **George Randall Sorensen** atter kaldet som bogtrykker på missionskontoret.
Ældste Sorensen er fra Rancho Cordova, California, og kom til Danmark den 2. april 1968. Han har arbejdet i Rødovre, Hjørring, Amager, København Indre By, Herlev, Vanløse, missionskontoret, Odense og Frederikshavn, indtil han blev kaldet til sit nuværende kald.
Vi beder Gud velsigne ældste Sorensen i det ansvarfulde kald, der nu atter er pålagt ham.

Missionærankomster:
Den 14. august er følgende missionærer ankommet til den danske mission:
Nile H. Hall fra Lorenzo, Idaho, beskikket til at arbejde i Næstved.
Michael Ray Dalton fra Burkeville, Virginia, beskikket til at arbejde i Sønderborg.
Kenneth L. Mortensen fra Mesa, Arizona beskikket til at arbejde i Holte.
Ronald Lynn Jensen fra Brigham City, Utah, beskikket til at arbejde i København.

Timothy H. Hess fra Farmington, Utah, beskikket til at arbejde i Søborg.
Bruce R. Green fra Lapoint, Utah, beskikket til at arbejde i Tåstrup.
Gary H. Mortensen fra Manassa, Colorado, beskikket til at arbejde i Hvidovre.
Brent Johansen fra Orem, Utah, beskikket til at arbejde i Slagelse.

John Alan Stevens fra Las Vegas, Nevada, beskikket til at arbejde i Herning.
George P. Faris fra Spanish Fork, Utah, beskikket til at arbejde i Ålborg.
Donald J. Eyre fra Nephi, Utah, beskikket til at arbejde i Brabrand.
Clifton B. Farnsworth fra Delta, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

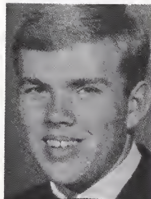

Kerry W. Rasmussen fra Ogden, Utah, beskikket til at arbejde i Århus.
Terry L. Fowler fra Murray, Utah, beskikket til at arbejde i Ålborg.
6. august:
Palle Sørensen fra Aarhus, beskikket til at arbejde i Hjørring.

Dødsfald i Amerika:
Fra Amerika har vi modtaget den sørgelige meddelelse, at tidligere missionær i den danske mission, **J. Stephen Woodbury**, er omkommet ved en automobilulykke den 9. august. Ældste Woodbury arbejdede som missionær i årene 1965-68, sidst som assistent til missionspræsident Don L. Christensen, og blev kun 24 år gammel.
Vi udtaler et: Æret være J. Stephen Woodburys minde!

DÅB:
Fredericia: 12. juni:
Maring Erka Bill, døpt af ældste Dennis Poulsen, håndspålæggelse ved ældste David Olsen.

Centrum Sjælland: 13. juni:
Per Alvin Kiilerich Frederiksen, døbt af broder Henning Kiilerich Frederiksen, håndspålæggelse ved samme.

København Gren: 1. august:
Lisa Andersen, døbt af ældste Kenneth W. Andersen, håndspålæggelse ved samme.
2. august:
Elisabeth Margarethe Christensen, døbt af ældste Perry Hawkins håndspålæggelse ved ældste Daryl Jenkins.
Frants Georg Frederiksen, døbt af ældste Curtis Parker, håndspålæggelse ved ældste Mark Millet.
7. august:
Jens Kamp Nielsen, døbt af ældste LaMar Mabey, håndspålæggelse ved samme.
Mogens Flemming Mogensen, døbt af ældste Perry Hawkins, håndspålæggelse ved broder John L. Jørgensen.
Hanne Danemann Mogensen, døbt af ældste Preston Pickett, håndspålæggelse ved ældste Darryl Jenkins.

Aalborg: 1. august:
Hilda Laursen, døbt af ældste Ray Quist, håndspålæggelse ved ældste David Wiest.
9. august:
Leon Bang Olsen, døbt af ældste Kent Marchant, håndspålæggelse ved ældste Dana Green.
Lene Mortensen Olsen, døbt af ældste Kent Marchant, håndspålæggelse ved ældste Dana Green.
Michael Bang Olsen, døbt af ældste Dana Green, håndspålæggelse ved ældste Kent Marchant.

Amager, 15. juni:
Hertha Olsen Sørensen, døbt af ældste Mark E. Robinson, håndspålæggelse ved ældste Larry D. Crenshaw.

Ordinationer:
Aalborg: 31. maj:
Keld Jensen ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.

Horsens: 22. juni
Kurt Willemann ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.

Odense: 16. august:
Jan Birk ordineret til ældste af missionspræsident Paul L. Pehrson.

Velsignelser:
Aarhus: 7. juni:
Svend og Marianne Henriette Christensens datter, **Heidi Christine Christensen,** velsignet af broder Jens Lind Jensen.

Odense: 2. august:
Lars Frees Horneman og Lilian Bohmann Hornemans søn, **Jesper Horneman,** velsignet af sin fader.

København Gren: 2. august
Kenneth W. Andersen og Marion Als Andersens søn, **Peter Kenneth Andersen,** velsignet af sin fader.

Dødsfald:
Vejle:
Den 20. april døde broder **Anker Madsen,** knap 69 år gammel. Æret være broder Madsens minde!

Amager:
Den 19. juli døde broder **Knud W. Nielsen,** 70 år gammel. Æret være broder Nielsens minde!

Horsens:
Den 18. august døde søster **Anne Margrethe Kjeldsen Tang,** 70 år gammel. Æret være søster Tangs minde!

Missionærafløsninger:
Følgende missionærer er blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:
28. juli:
Gordon Sorensen fra Richfield, Utah, efter sidst at have arbejdet i Rødovre.
Randy Sorensen fra Rancho Cordova, California, efter sidst at have arbejdet som bogtrykker på missionskontoret.
18. august:
Richard Sorenson fra Twin Falls, Idaho, efter sidst at have arbejdet som omrejsende ældste.
Arlyn Whipple fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Slagelse.
David Lewis fra Tucson, Arizona. efter sidst at have arbejdet i Roskilde.
Dennis Poulsen fra Woods Cross, Utah, efter sidst at have arbejdet i Kolding.
LaMar Mabey fra Riverton, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hjørring.
20. august:
Alice Dodd fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet i Horsens.
Janice Work fra Porterville, California, efter sidst at have arbejdet i Horsens.
22. august
Roger Hatch fra Provo, Utah, efter sidst at have arbejdet som sekretær for missionspræsident Paul L. Pehrson.
Ardean Andersen fra Mayfield, Utah, efter sidst at have arbejdet i Tåstrup.
27. august
D'Ann Christensen fra Tremonton, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.
Karen Marie Rosander fra Payson, Utah, efter sidst at have arbejdet på Amager.
1. september:
Dan Lee Dahlgreen fra Brookings, South Dakota, efter sidst at have arbejdet i København.

Fødselsdage:
Vi siger til lykke til følgende søskende:
Johan Frederik Kristian Tabermann, Haderslev, 70 år den 12. december.
Birthe Jensen, København, 65 år den 17. december.
Ejner Kramer, København, 65 år den 20. december.
Olga Ørregaard, København, 80 år den 22. december.
Kathrine Steffensen, København Nordre Gren, 70 år den 24. december.
Arnold Jensen, København, 70 år den 25. december.
Anna Edith Gotfredsen, København, 70 år den 28. december.
Christine Sørensen, København Nordre Gren, 70 år den 31. december.

Tempelrejse II
I dagene 25. til og med 28. august deltog ca. 30 brødre og ca. 40 søstre samt nogle børn og unge i den danske missions anden tempelrejse i år.
I de fire dage blev der udført følgende ordinanser:

Dåb (for de døde)		
Mandlige		248
Kvindelige		123
	ialt	371
Ordinationer (Døde)		353
Endowments (Levende)		
Mandlige		12
Kvindelige		12
	ialt	24
Endowments (Døde)		
Mandlige		353
Kvindelige		298
	ialt	651
Beseglinger (Hustruer til mænd)		
Levende		9
Døde		46
	ialt	55
Beseglinger (Børn til forældre)		
Levende		18
Døde		174
	ialt	192
ialt ordinanser		1646

Bryllup i Amerika:
Tidligere missionær i den danske mission, **Randall O. Christensen,** viedes den 4. september i Manti Templet til Kathleen Wallace Powers. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra tidligere tempelpræsident Trauffer og hustru
Fra tidligere tempelpræsident Walter Trauffer og hustru Hermine G. Trauffer har vi modtaget et brev, hvori de beder os overbringe alle de søskende i Danmark, som har været med til den gave vi har sendt dem (en Kgl. porcellænsfigur: Pige der malker en ko) en hjertelig tak. Søster Trauffer skriver: „Lad medlemmerne vide, hvor taknemmelige og glade vi er for den smukke figur. Vi vil være stolte over at vise den frem til vore venner. Den vil være et vidunderligt minde om alle de gode medlemmer fra Danmark, som kom så trofast til templet år efter år."

Vi Fortæller dem det hellere end vi viser det

AF RICHARD L. EVANS

Der er bekymringer, selvfølgelig, for unge mennesker og deres problemer og for den liberale måde, hvorpå nogle af dem af og til lever deres liv. Men grunden til en sådan bekymring, må vi indrømme, er tildels et produkt af den moralske, åndelige og fysiske ånd, som de der er ældre, nogle gange har tillagt sig — gennem påvirkning, holdning eller ved andres eksempel; af og til forældre, lærere, nogle gange fabrikanter og forretningsfolk; producenterne og leverandørerne af uren underholdning; de der har slækket på håndhævelsen af loven; de der har udnyttet usømmeligheden, opgivet de moralske befalinger og ladet hånt om livets sikkerhed. Ærlig talt må vi indrømme, at mange af de unge menneskers vanskeligheder kommer af forældrenes ligegyldighed eller vildledelse — idet de undlader at være et eksempel, som de unge sikkert kunne følge. Ikke fordi de unge er uden ansvar for deres egne handlinger, og beslutninger, men nogle andre, som skulle vide bedre, må tage del i noget af ansvaret for en hvilken som helst svigten, der er i livets beskaffenhed. Vi fortæller dem hellere end vi viser dem — og vi fortæller det ikke engang så godt, som vi burde. Yderligere tager vi mere og mere hensyn til dem fysisk, og mindre og mindre moralsk og åndeligt og efterlader dem ofte med alt for lidt frugtbar aktivitet; vi glemmer ofte, at de er modtagelige for at lære meget mere, at være meget mere; og i udstrakt grad vil de leve op til, hvad vi venter af dem — hvis vi beder dem om det tidligt nok — og viser dem det oprigtigt i det liv, som vi lever. Vi bør så tidligt som muligt dele det presserende arbejde i verden med dem og vise dem, at vi har tillid til dem og opfordrer dem til alvorligt arbejde. Og når vi opdrager dem, må vi hellere være sikre på, at vi viser dem, hvordan de burde være, ved den måde, som vi er — for, op eller ned, godt eller dårligt, lykkelig eller ulykkelig, moralsk eller umoralsk, ren eller uren, kompetent eller ukompetent — må vi dele ansvaret for, hvordan de lever deres liv. Det er godt at fortælle dem — men det er absolut afgørende at vise dem.

„Det talte ord" fra Temple Square, præsenteret over KSL og Columbia Broadcasting System, 15. marts 1970. O